

Materský dom

Prednáška 25. marca 2009

Drahé sestry, dovoľte mi, aby som začal slovami, že tento deň je dňom poďakovania Bohu a dňom, kedy môžeme ďakovať každej z vás, ktorá ste obnovili svoje sľuby. Hoci si to svet ani neuvedomuje, ďakuje vám, aj Cirkev vám ďakuje, aj ďalšie zasvätené osoby, ktoré nasledujú Ježiša Krista vám ďakujú; ďakuje vám aj Vincentská rodina; predovšetkým vám ďakujú chudobní.

Úvahy, o ktoré sa s vami dnes podelím, sú zamerané na štyri hlavné body: svetová situácia, cirkevná dimenzia, zasvätený život a Generálne zhromaždenie dcér kresťanskej lásky v roku 2009.

1. Situácia vo svete

Obnovou sľubov ste dnes potvrdili, že Boh je dobrý a zároveň prejavujete svoju ochotu plniť jeho vôľu vo svete zameraného na seba samého, žiadostivého, hluchého na iné spôsoby konania. Inými slovami svet, ktorý nedáva nikomu nič, nepočúva nikoho, nemiluje nikoho, okrem seba samého. Hospodárska kríza, v ktorej sa nachádza svet, je tá najhoršia v dejinách ľudstva, ako hovoria odborníci. V jednom smere svet úpenlivo žiada ľudí dobrej vôle, aby sa niečo podnikli tak, že by pomohli premeniť svet, v ktorom žijeme. Dnešným úkonom, t. j. obnovou sľubov, sa zaväzujete k tejto premene. V duchu viery je každá krízová situácia, teda aj svetová hospodárska kríza, zároveň aj časom milosti, príležitosťou zahľadiť sa na veci ináč, príležitosťou osvojiť si odlišné štýly života. Práve sľuby, ktoré

máme vysloviť pred Pánom, nám pomôžu žiť tento odlišný štýl života, štýl života, ktorý svet často nechápe a predsa je to štýl života, ktorý svet potrebuje.

2. Cirkevná dimenzia

Druhý dôležitý bod prednášky sa týka cirkevného kontextu, čo vám môže povedať Cirkev v tento deň obnovy a ako odpoveď – čo môžete povedať vy komunite veriacich. Tento rok slávime v Cirkvi Rok svätého Pavla. V živote svätého Pavla existovali dve dimenzie, ktoré by som tu chcel zdôrazniť. Najskôr a predovšetkým jeho vlastné obrátenie a potom jeho poslanie.

* Samotná duchovná skúsenosť obrátenia sv. Pavla, ako ju opisuje on sám alebo ako bolo odovzdaná inými – je mimoriadna. Vidíme Pavla hrdého a zaniateného za Božie meno, ako prenasleduje túto „novú cestu“. Ale nastáva chvíľa, kedy padá zo svojho koňa – on, ktorý bol silný a mocný – zo svojej pozície dominujúcej nad ostatnými vďaka intelektuálnym schopnostiam a múdrosti – a navracia k sebe, aby spoznal hlbokú pokoru v tomto páde a cezeň. Potrebuje byť vedený druhými. Zakúsil ucelenejšiu duchovnú skúsenosť pravého Boha, ale len po tom, ako sa vyprázdnil sám od seba a prijal, aby ho viedli druhí. Vtedy sa jeho oči otvorili a mohol zbadáť pravdu Ježišovho posolstva a presný spôsob, aby plniť Božiu vôľu, vôľu nebeského Otca. Podobne môžeme chápať vaše sľuby vyslovené každým rokom pred Pánom, ako spôsob, akým môžete zísť zo svojich koní a nechať sa viesť druhými. Je to i spôsob ako vám pomôcť, aby ste mali otvorené oči a jasne videli Božiu vôľu. Chudoba je dar, ktorý vám umožňuje vyprázdniť sa zo seba, ako to urobil Pavol, keď padol z koňa. Poslušnosť je dar, ktorý vám umožní nechať sa viesť druhými ako Pavol, keď oslepol. Čistota je dar, ktorý vás naplní mocou Božieho uzdravenia, čím jasne uvidíte Božiu vôľu vo vašom živote.

* Druhý aspekt sv. Pavla je v jeho vzťahu k jeho misii. Spočívala v tom, aby sa stal duchovným oživovateľom

kresťanských komunít. Pomáhal im, aby si zachovali jednotu v Kristovi, preukazovali si vzájomnú lásku a slúžili zvlášť najnúdznejším. Jeho list Kolosanom 3, 12-17 je významným textom, kde pobáda kresťanskú komunitu k životu v úplnom spojení s Kristom a jeho bratmi a sestrami:

«Ako Boží vyvolenci, svätí a milovaní, oblečte si hlboké milosrdenstvo, láskavosť, pokoru, miernosť a trpezlivosť.¹³ Znášajte sa navzájom a odpúšťajte si, ak by mal niekto niečo proti druhému. Ako Pán odpustil vám, tak aj vy!¹⁴ Ale nad všetko toto majte lásku, ktorá je zväzkom dokonalosti!¹⁵ A vo vašich srdciach nech vládne Kristov pokoj. Preň ste aj povolání v jednom tele. A buďte vďační!¹⁶ Kristovo slovo nech vo vás bohato prebýva. Vo všetkej múdrosti sa navzájom poučajte a napomínajte a pod vplyvom milosti spievajte Bohu vo svojich srdciach žalmy, hymny a duchovné piesne.¹⁷ A všetko, čokoľvek hovoríte alebo konáte, všetko robte v mene Pána Ježiša a skrze neho vzdávajte vďaky Bohu Otcovi.»

Tento text sv. Pavla je známy ako znaky „nového človeka“, v ktorom nás sám Kristus povzbudzuje slovami sv. Pavla usilovať sa o reality zhora a nie reality zeme. Práve sľuby sú nástrojom, ktoré vám pomáhajú dosiahnuť Pánovu prosbu. Služby vám pomáhajú odumierať sebe, aby sa váš život stal ukrytým spolu s Kristom v Bohu (Kol 3, 3). Každý zo sľubov nám pomáha opustiť, čo je staré a zaodiť sa novosťou.

3. Zasvätený život

V tento deň obnovy sľubov je dobré pripomenúť si poučenie, ktoré dáva v dokumente nazvanom *Služba autority a poslušnosť* Kongregácia pre inštitúty zasväteného života a spoločnosti apoštolského života, ktorej predsedom je náš spolubrat Kardinál Frank Rode. Táto inštrukcia je dobre vysvetlená, hovorí do hĺbky o vzťahu medzi autoritou a poslušnosťou. Inštrukciu vysvetlil P. Javier v Ozvenách Spoločnosti, č. september – október 2008. Skutočná autorita v evanjeliovom kontexte má byť chápaná výrazmi služba: služba

druhým ako nám to Ježiš ukázal svojou pokorou v noci, kedy zhromaždil svojich učeníkov, aby s nimi spoločne jedol jeho Poslednú večeru. Ježiš dáva príklad pokorného služobníka umývaním nôh učeníkov. Hneď za tým nám ukazuje, až kam siaha jeho poslušnosť Otcovi: až na smrť.

Inštrukcia jasne hovorí o poslušnosti ako o spôsobe počúvania, s celou možnou intenzitou zachytiť Boží hlas, keď k nám prehovára cez jeho písané Slovo alebo slovo ohlasované cez každodenné udalosti ľudského života. Toto počúvanie alebo poslušnosť sa deje v rámci komunity. Citujem: „*Počúvať totiž znamená iného prijať bezpodmienečne, vytvoriť mu priestor vo vlastnom srdci. Preto počúvanie vyžaruje lásku a pochopenie, hovorí o tom, že druhý má svoju hodnotu a jeho prítomnosť i mienka sa berú do úvahy*» (Inštrukcia, č. 20)

Okrem počúvania Otca v komunite a cez ňu, Inštrukcia vysvetľuje dôležitosť poslušnosť v spojení s misiou. Hovorí, citujem: «*Sme v poslaní vtedy, keď nesledujeme osobné uplatnenie, ale na prvom mieste sme vedení túžbou plniť Božiu vôľu*» (Inštrukcia, 24). Poslušnosť v misii pomáha vyhnúť sa zmenšiť nejakým spôsobom úsilie na vlastné úsilie, ktoré podporuje osobné naplnenie. Konštitúcie zdôrazňujú, že dcéry kresťanskej lásky sú povolané žiť komunitný život, žiť v komunite „pre misiu“.

Každá sestra, aby mohla byť poslušná a počúvať Boha celým srdcom v rôznych kontextoch, kde je prítomný, potrebu oslobodiť svoj život od všetkého, čo ho zaťažuje, zamestnáva alebo rozptyľuje, a tým zabraňuje možnosť pozorne počúvať. Sľub chudoby naplňa tejto cieľ a súvisí s poslušnosťou. Keď sme sa oslobodili od všetkého, čo nás zaťažuje a vyprázdnení sa od nás samých, naše srdce je pripravené hlboko milovať láskou, ktorá pochádza od Boha. Čistota lásky darovaná slobodne druhým je možná cez čistotu. Čistá láska nás odpútava od nás samých, aby sme vytvárali vzťah s druhými. Dcéry kresťanskej lásky majú možnosť zakúsiť výnimočný vzťah s chudobnými, keď im bezvýhradne slúžite.

Služba chudobným pomáha každej sestre poznať a hlbšie milovať Krista prítomného v trpiacich. Spoznávaním Krista ho môžeme ľahšie nasledovať a na vlastnom živote zakúsiť autoritu, ktorú mal.

4. Generálne zhromaždenie 2009

Generálne zhromaždenie 2009 má názov: «*Proroctvo a nádej, teraz a všade*». V Markovom evanjeliu uznávajú Ježiša za veľkého proroka. Bol niekým, nad kým zástupy žasli, pretože poučoval ako niekto, kto mal autoritu. Keď sa zamýšľame nad evanjeliami, je jasné, že Ježišova autorita, jeho hodnovernosť medzi ľuďmi, sa stáva jasnou kvôli úzkemu vzťahu, ktorý existuje medzi tým, čo hovorí a tým čo koná. A toto bolo opakom toho, čo robili vtedajší zákonníci. Vaše generálne zhromaždenie vás pozýva, aby ste boli prorokyňami nádeje v súčasnom svete, aby ste boli hodnoverné, keď prijímate prorocké stanoviská ako komunita, zvlášť keď vydávate svedectvo o vašom bytí s chudobnými a sebaobetovaní v službe lásky.

Ako som už povedal na iných miestach, myslím si, že prorocká dimenzia, ktorú ste povolane „dotiahnuť“ až do konca, zvlášť generálnym zhromaždením, je kolektívnym proroctvom. Inými slovami ide o vydanie spoločného svedectva o inom spôsobe života. Tento odlišný spôsob života vám dáva hodnovernosť a dôveru chudobných. Konštitúcia 27 hovorí o dokonalej realizácii: «*Dcéry kresťanskej lásky sa kvôli službe Kristovi v chudobných zaväzujú žiť svoje krstné zasvätenie praktizovaním evanjeliových rád čistoty, chudoby a poslušnosti, ktorým služba dáva špecifický charakter*».

Môžete byť prorocké práve kvalitou služby. Na začiatku tejto prednášky som spomínal fakt, že svet vám ďakuje, hoci si to neuvedomuje a nechápe odlišný spôsob života dcér kresťanskej lásky. Práve v tom vám pomáhajú vaše sľuby, aby ste boli prorocké.

- Podľa kritérií sveta je kvalita ľudského života určená tým, čo máte. Váš sľub chudoby hovorí tomuto NIE a hovorí ÁNO kvalite obetovaného života.
- Svet sa stal tak zameraný na seba, že povzbudzuje prehnaný pocit sebalásky, ktorý vôbec nie je láskou, ale skôr narcistickým postojom.
- Váš sľub čistoty hovorí NIE tomuto typu „lásky k sebe“, a hovorí ÁNO slobodnému sebadarovaniu sa druhým z lásky, lásky, ktorá je zdravá, je prameňom života, lásky schopnej rozmnožovať lásku, lebo je živá láskou k Bohu.
- Svet hovorí, že sa budete sebarealizovať vlastnými skutkami – a ako sme si hovorili v celej tejto prednáške – váš sľub poslušnosti hovorí, že túto sebarealizáciu dosiahnete Božími „skutkami“, plnením Božej vôle a nie vašej.

Dcéry kresťanskej lásky vydávajú prorocké svedectvo sľubmi chudoby, čistoty a poslušnosti, ktoré prežívajú v kontexte služby chudobným. Zároveň vám sľuby pomáhajú byť vernými vášho záväzku voči chudobným, v solidarite s nimi, v láske, ktorú im prejavujete a vo vernosti slúžiť im.

Nech tento deň zostane tým, čím je: obnovou nového života v službe veľkodušnej, nezištnej lásky k chudobným, ako pravé sestry, ktoré žijú v komunite. Nech vám Boh udelí milosť naplniť to, čo ste dnes obnovili, každým dňom tohto nového roku.

P. Gregory GAY,
generálny predstavený

Materský dom, 22. marca 2009

Duchovná obnova pred Renováciou

VINCENTSKÁ MYSTIKA

Počas duchovnej obnovy pred tohtoročnou Renováciou vás pozývam zväziť jeden z najcharakteristickejších bodov vincentskej spirituality. Patríme k duchovnej tradícii, ktorú začal sv. Vincent a v dnešných dňoch sa volá „vincentská spiritualita“. Bezpochyby priniesla Cirkvi niečo málo známe, a to spojenie dvoch pólov: „činnosti“ s „kontempláciou“ alebo „kontempláciu“ s „misiou“. Hovoríme tiež o „vincentskej mystike“. Toto sú rôzne spôsoby, ktoré hovoria o tej istej realite.

O „kontemplácii v činnosti sv. Vincent hovoril dcéram kresťanskej lásky v tejto výstižnej a významnej vete: *"Keď pôjde sestra desaťkrát navštíviť chorých, desaťkrát za deň v nich nájde Boha"*¹. Pre sv. Vincenta je možné a dokonca nutné, aby dcéry kresťanskej lásky spoznali Boha, a boli v kontakte s Ním nielen v kaplnke pri modlitbe alebo na eucharistickej slávnosti, ale aj v službe, v živote, v činnosti, u chudobných a pri osobách, ktorým slúžia. Pod touto zjednocujúcou spiritualitou sa samozrejme u sv. Vincenta ukrýva osobná duchovná skúsenosť, ktorá bola pôvodom tohto, pretože nebol teológom pracujúcim v kancelárii, ale človekom, ktorý žil v reálnom svete, s nohami na zemi, zvyknutým uvažovať o tom, že prežil.

Myslím si, že film od Jána Anouilh, *Pán Vincent*, je priblížením začiatku tejto skúsenosti s chudobným, ktorú prežil a ktorá ho viedla k tomu, že tak naliehavo zdôrazňoval vetu, ktorú sme tu citovali. V istej

¹ Coste IX s. 252; Konferencia pre prvé DKL, 13. 2. 1646 o láske k povolaniu; porov. X s.332; X s. 679-680; IX s.5-6; XI s. 33

chvíli vo filme sa kamera na dlhšie zastaví zblízka pri očiach sv. Vincenta. Jeho pohľad zostáva nehybným, dívajúc sa do neznáma, na určitý konkrétny bod. Ruky má zložené. Celý postoj nás vedie k myšlienke, že je pohltený do svojich myšlienok alebo že vnútorne prežíva niečo veľmi hlboké. Zrazu jeho pery šepkajú vetu, ktorú nevieme dobre pochopiť: "*Odpusť, Bože, nevedel som, nevedel som to...*". Ale pre nás tieto slová nie sú tajomné. Vieme veľmi dobre, že sv. Vincent práve spoznal, kto premenil jeho život. V tej chvíli pochopil veľmi jasne a hlboko 25. kapitolu Matúšovho evanjelia: "*Čokoľvek ste urobili jednému z týchto najmenších bratov, mne ste to urobili*". Je isté, že sv. Vincent to už poznal, často o tom meditoval, ale až v tej chvíli sa to stalo mimoriadne žiarivé, hlboké a slová dostali úplne nový význam. Túto skúsenosť sme iste zakúsili viackrát: úryvok z evanjelia alebo žalmu, ktoré sme mnohokrát čítali a náhle nabrali úplne nový zmysel bez toho, aby sme vedeli, prečo ho naraz tak hlboko chápeme. Toto sa iste stalo aj so sv. Vincentom v ten deň pri čítaní 25. kapitoly sv. Matúša. Akoby ho zasiahol blesk a on začal vidieť život ináč. Ak sa Ježiš Kristus stotožňuje s chudobnými, to znamená, že keď im slúžime, spolu s nimi, môžeme stretnúť Boha. Takto zmyšľal sv. Vincent a tento jednoduchý záver ho viedol k tomu, že voviedol Cirkev do spirituality, ktorá zjednotila činnosť s kontempláciou. Táto myšlienka bola dokonale vyjadrená vo vete, ktorú som citoval na začiatku. "*Keď pôjde sestra desaťkrát navštíviť chorých, desaťkrát za deň v nich nájde Boha*"².

Prečo je táto „vincentská mystika“ dôležitá pre službu chudobným a cez ňu pre to, aby sme boli prorockými vo svete, kde žijeme? Pretože ťažko pochopíme službu chudobným a život podľa nej ináč, ako v duchu viery, cez sviatosťný znak, ktorým je chudobný. Toto presvedčenie je podstatné v spoločnosti s horizontálnym charakterom, kde sa naozaj ráta len účinnosť. Ak sa dcéra kresťanskej lásky nestará, aby žila a konala vychádzajúc z poznania Krista v osobe chudobného, je v nebezpečenstve, že sa stane jednoduchou dobrovoľníčkou. Jej evanjeliový a vincentský spôsob života stratí svoj význam a už nebude mať žiadny prorocký dopad. Preto sv. Vincent toľko naliehal na známej vete, ktorú všetky dcéry kresťanskej lásky poznajú naspamäť a je kľúčovým výrazom pre pochopenie ich identity. Je potrebné "*obetovať sa Bohu, aby sme milovali nášho Pána a slúžili*

² Coste IX s. 252

mu v osobe chudobných"³. Všetky konferencie Zakladateľa sú plné poučení, odporúčaní, výrazov a častých opakovaní vo význame predchádzajúceho citátu. Konštitúcie prevzali túto vincentskú spiritualitu v podobe súčasných výrazov, zodpovedajúcich geniálnemu vnuknutiu sv. Vincenta. Napr. K. 21b pripomína dcéram kresťanskej lásky, že *"keď to naliehavá potreba blízkeho vyžaduje, majú vedieť opustiť Boha kontemplovaného v modlitbe, aby ho našli v chudobnom"*.

Je vhodné naliehať na tejto mystike služby, kontemplácii v činnosti, pretože skúsenosť nám ukazuje, že bez týchto presvedčení a starostlivo udržiavaných motivácií o chudobnom a o službe dcéry kresťanskej lásky napokon strácajú zmysel svojho povolania. Keď ostáva len služba, bez mystiky niektoré sestry prišli k záveru, že služba, ktorú vykonávajú, môžu vykonávať aj mimo Spoločnosti. Iné môžu zase naopak upadnúť do prehnanej aktivity alebo profesionalizmu, ktorý zmaže ostatné dimenzie ich povolania⁴.

VINCENSKÁ SPIRITUALITA = ZJEDNOCUJÚCA SPIRITUALITA

Spiritualita zjednocujúca prvky presahuje dvojdielnosť: „posvätné priestory“ – profánne priestory“. Potom by sa mohlo prísť k záveru, že Boh sa nachádza aj v jedných, aj v druhých. Zaiste, kaplnka je miestom adorácie a stretnutia sa s Bohom cez sviatosť, Božie slovo, komunitu, ktorá sa schádza v jeho meno, cez rozjímanie, ale Boh sa nachádza a prejavuje aj – a následne ho možno tam nájsť – vo svete, medzi osobami, ktorými slúžime, s ktorými žijeme, v rôznych situáciách a udalostiach, ktoré sa dejú v živote, či už sú univerzálne alebo miestne. Táto spiritualita integrácie sa zdá logická, ak nezabúdame, že Boh je Stvoriteľom všetkého, čo existuje vo svete a že jeho Prozreteľnosť je oknom, cez ktoré sleduje všetko, čo sa deje v stvorení svete.

Medzi kaplnkou a svetom by nemalo byť veľké oddelenie. Je jasné, že sú to veľmi odlišné miesta, ale obe sú potrebné pre dcéru kresťanskej lásky v zmysle, že jeden musí viesť k druhému. To je

³ Coste IX s. 592

⁴ porov. F. QUINTANO, *Vernosť začiatkom. Exerciície pre členky GZ 2003*, Ozveny Spoločnosti, júl - august 2003.

zjednotenie, ku ktorému nás pozýva sv. Vincent: stretnúť Boha v kaplnke pri osobnej a komunitnej modlitbe alebo pri slávení sviatostí – toto sa musí premeniť na silu v službe chudobným. Za týmto cieľom sv. Vincent naliehavo odporúčal misionárom a dcéram kresťanskej lásky, aby svoje rozjímanie ukončovali konkrétnym rozhodnutím⁵. Modlitba vedie k životu, ináč toto stretnutie s Bohom zostane na povrchnej úrovni. Naopak, všetko, čo sme prežili v službe a v komunite, ťažkosti, radosti, starosti, rôzne situácie, stretnutie s osobami,... toto všetko má tvoriť súčasť modlitby: radosti a úspechy, aby sme ďakovali Bohu; problémy a ťažkosti, aby sme si prosili osvietenie a silu, starosti, aby sme ich objasnili vo svetle Božieho slova a spoznávali jeho vôľu. Nemôžeme nechať pred dverami kaplnky to, čo sme žili v službe, aby nebolo žiadnej interferencie v našom rozhovore s Bohom. Naopak, chudobní, služba, život komunity majú svoje miesto v kaplnke. Ale pozor, ide o konverzáciu, nie o monológ, alebo chvíľu pokoja, aby sme si urobili denný program a Boha nechali bokom.

Spiritualita integrácie nám dáva pochopiť, že neexistujú dve skúsenosti s Bohom, ale len jediná prežívaná v dvoch fázach. Napríklad Mojžiš sa stretol s Bohom pri horiacom kre (porov. Ex 3, 1-14), stretol ho aj vtedy, keď viedol vyvolený ľud do zaslúbenej zeme. Nikdy nezabudne na horiaci krík, ale ľud s jeho potrebami, požiadavkami a dokonca i hriechmi ho neustále vracia k Bohu. Pre Mojžiša mu aj keď, aj ľud dávajú príležitosť stretnúť Boha. Pre sv. Vincenta nimi boli kaplnka a chudobní. Toto vyjadril v jeho veľmi známom výraze "*opustiť Boha pre Boha*"⁶. A tak existujú dve formy kontemplácie: jedna v rozjímaní a druhá v činnosti. Pristavme sa pri tej druhej forme stretnutia sa s Bohom.

ŤAŽKOSTI, KTORÉ ZABRAŇUJÚ STRETNÚŤ BOHA UPROSTRED SVETA

Mohli by sme veľa rozprávať o motívoch, pre ktoré je v súčasnej dobe ťažké nájsť Boha, keď slúžime chudobným. Ale myslím si, že väčšina našich ťažkostí môže pochádzať z týchto dvoch zdrojov:

PROSTREDIE, V KTOROM ŽIJEME A PRACUJEME

⁵ Coste XI s. 87-88

⁶ Coste X s 95 Konferencia pre prvé DKL z 1. 8. 1655 o zachovávaní pravidiel.

Post - modernosť nám priniesla veľkú nedôveru ku všetkému, čo nemožno spočítať, odmerať alebo hmatať. Viera tvorí súčasť tých realít, ktoré boli spochybnené. Najjasnejším dôsledkom bolo oslabenie viery, ktoré sa vyjadriло rôznymi formami: nevera, indiferencia – nezájum a agnosticizmus. V súčasnosti „spoločenské zatmenie Boha“ vrhá tieň na osobné presvedčenia a prevládajúcu povrchnosť, ľahko rozptyľuje pozornosť k veciam bez transcendentnosti. V súčasnosti je napríklad dosť ľahké nechať sa ovplyvniť „táraninami“ osôb, ktoré sú v móde alebo sa nechať zviest' televíznymi románmi na pokračovanie, ktoré vysielajú každý deň jednu kapitolu, aby vytvorili u divákov závislosť. Všetko toto spôsobuje povrchnosť, a tým manipuláciu.

Technológia v našich rozvinutých spoločnostiach zjavuje novú mentalitu užitočnosti, prospešnosti, pragmatizmu, ktorý sa zaujíma len o veci. Táto nová mentalita napokon závažne zredukuje kontemplatívnu schopnosť ľudskej bytosti. Schopnosťou kontemplácie rozumieme možnosť človeka prekonať užitočný aspekt vecí a spytovať sa na zmysel určitých situácií. Pred počítačom alebo moderným autom v súčasnosti nikto si ani nepomyslí ďakovať Bohu, že vďaka ľudskému umu, ktorý dal Boh človeku, mohol sa dopracovať k takému zázračnému pokroku. Tak isto nikto neobdivuje ľudskú inteligenciu, keď je táto vložená do služby dobra. V súčasnosti osoba sa skôr usiluje spoznať, ako čo funguje, možnosti a cenu vecí. Táto funkčná mentalita zaplavuje všetko. Veci sú vyrobené za istým účelom, to je pravda, ale majú aj svoj zmysel a o toto sa súčasná kultúra nestará, stará sa len o ich užitočnosť. A tak či chceme alebo nechceme, táto mentalita nás ovláda, nás, ktorí by sme mali byť kontemplatívnymi v činnosti. Dokonca nás môže ovplyvniť a viesť k aktívnosti, ktorá nám zabráni zastaviť sa a uvažovať pre čo a pre koho robíme to, čo práve robíme.

ŤAŽKOSTI POCHÁDZAJÚCE ZVNÚTRA OSOBY

Zasvätená osoba, ktorá sa rozhodla nasledovať Ježiša Krista radikálne a úplne, môže nájsť v sebe „ateistické“ zóny, ktoré jej zabraňujú vážne brať nevysloviteľnú Božiu prítomnosť v jej živote a udalostiach, ktoré nastávajú⁷. Pred niekoľkými rokmi vyšla kniha

⁷ porov. J.A. GARCÍA, *Hogar y Taller. Seguimiento de Jesús y comunidad religiosa*, Vyd. Sal Terrae, Santander 1985, 139-151.

s názvom "Ateizmus rehoľníkov", ktorý vyvolal pohoršenie v Cirkvi. Je jasné, že táto kniha nepísala o tom, žeby rehoľníci boli ateisti, ale potvrdzovala, že v zasvätenom živote môžu existovať zóny, kde evanjelium ešte nepreniklo. Myslím, že je viac osôb, ktoré majú v živote také „ateistické“ zóny a kde im je ťažké vnímať Boha, to isté platí aj o živote vo všeobecnosti. Môžeme mať teoretickú vieru, založenú na dobrej formácii a predsa neschopnej objasniť, odpovedať na vitálne otázky bežného života. V každodennom živote možno zmerať silu viery, konkrétnejšie v ťažkých situáciách, ktoré sa v živote naskytnú. Môžu nám spôsobovať utrpenie, ale osoba žijúca z viery nestratí nikdy pokoj, nenechá sa nikdy preniknúť strachom, pretože dobre vie, o čo sa opiera viera. *"Na vozy sa spoliehajú jedni, druhí na kone, ale my vzývame meno Pána, nášho Boha"* (Ž. 20 /19/). *"Dôverujem v Pánovi. Akože mi môžete hovoriť: „Uleť na vrch ako vrabec!?"*" (Ž. 11 /10/).

Je jasné, ak si neuvedomujeme, že Boh sa prejavuje ako Prozreteľnosť vo svete, ktorý stvoril, potom budeme mať veľa ťažkostí rozpoznať Božiu prítomnosť v osobách a konkrétnych situáciách.

TRI SLOVESÁ, KTORÉ VEDÚ K VINCENTSKEJ MYSTIKE

Kontemplácia nemá nič do činenia s extázami alebo inými, viac-menej mimoriadnymi prejavmi, ktorými sú obdarení niektorí ľudia vo chvíľach ich modlitby. Kontemplatívna osoba v činnosti, v službe, v misii nie je niekto, kto robí mimoriadne veci alebo kto je obdarený nadľudskými vlastnosťami; nie... Prežíva svoju službu (hocijakú) jednoducho, jasne si uvedomuje, že robí Božiu vôľu. Vie vidieť u ľudí, ktorým slúži alebo s ktorými spolupracuje, odraz Boha, hoci niekedy ich správanie neuľahčujú toto vnímanie Boha. Keď sa ocitne v nečakanej situácii, vie sa obrátiť na Boha slovami: *„Bože môj, čo očakávaš odo mňa? Povedz mi, ako to mám robiť?“* Keď dcéra kresťanskej lásky takto prežíva službu, stáva sa aktívnou kontemplujúcou. Na toto myslel sv. Vincent, keď prvým sestram opakoval, aby nachádzali Boha v chudobným, ktorým slúžia. Teraz vám predstavím tri slovesá, ktoré môžu urobiť zo služby chudobným skutočné stretnutie s Bohom.

VIDIEŤ

Existuje rozdiel medzi „dávať sa“ a „vidieť“. Napríklad, dívame sa na výkladnú skriňu, krajinku, hodiny, ale vidíme osobu, situáciu, pre ktorú sme ustarostení, knihu alebo film, ktorý nás zaujíma. Vidieť je hlbšie ako dávať sa. Často sloveso „vidieť“ znamená chápať situáciu. Vo vincentskej mystike vidieť znamená preniknúť zmysel, vidieť poza vzhľad. Napríklad, v špinavej a zanedbanej tvári osoby vidieť niečo viac ako len fyzickú a nepríjemnú formu, niečo viac, ako badajú oči; v skupine, ktorá sa raduje zo života v srdečnom ovzduší uhádnuť Božiu radosť. Bez tohto pohľadu vieru nie je možné spoznať hlbokú pravdu udalostí a vecí, hoci by boli podané vynikajúce vedecké, psychologické alebo sociálne interpretácie. Všetky stvorené reality sú „teofánie“, „teologické miesta“; všetky sú obývané Bohom. Ak sa nedostaneme k tomuto pohľadu, nenastane kontemplácia.

Aby sme mohli takto „teologicky“ hľadiť na veci a situácie, potrebujeme hnutia srdca. Sv. Pavol vo svojom liste Efezanom (1, 18) sa pýta: *"Nech vám Boh nášho Pána Ježiša Krista... osvieti oči vášho srdca..."*, práve preto, aby sme videli ponad zmysly. V „Malom princovi“ od Saint-Exupéry líška pripomína princovi toto: *„Dobre vidíme len srdcom. Podstata je našim očiam neviditeľná“*. V Evanjeliu vidí Ježiš ponad veci. Keď sa pozerá na polia a nebeské vtáky, obracia sa na toho, kto ich šatí a živí (porov. Lk 12, 25-28; Mt 6, 26-27). Pri mužovi s ochrnutou rukou sa spája s Otcom, ktorý chce jeho oslobodenie a všetkých ľudí (porov. Mt 12, 9-14; Mk 3, 1-6). Pri stretnutí s chudobnými, hriešnikmi a vylúčenými na okraj spoločnosti spoznáva láskavého Boha, ktorý obhajuje svoje milované deti (porov. Mk 2, 13-17; Mt 5, 17-26; 7, 2-17). Na kríži zakúsil Božie mlčanie, ale spája sa s Ním v hĺbke ticha (porov. Mk 15, 1-47). Aby sa vyhol akejkoľvek neistote, neváha vyčítať farizejom ich zanovitost' a zaslepenosť pri spoznávaní Božej vôle (porov. Mt 16, 1...). *"Pokrytci, vzhľad zeme a neba viete posúdiť. Ako to, že terajší čas posúdiť neviete? Prečo sami od seba neusúдите, čo je spravodlivé?"* (Lk 12, 56).

A tak pre Ježiša svet nebol prekážkou v jeho kontemplácii Boha. Je „miestom“ počúvania spásonosnej vôle svojho Otca. Jeho špecifické duchovné napredovanie nespočíva v tom, aby sa vyhol hluku sveta, a tým lepšie kontemплоval Boha, ale skôr, aby

kontemploval a miloval Boha tak, že sa do sveta úplne ponorí⁸. To bol práve spôsob konania sv. Vincenta.

ADOROVAŤ

Keď dcéra kresťanskej lásky stretáva Boha v službe chudobným a vie, kto sú tí, ktorým slúži, vníma pocit adorácie. Každé stretnutie je pre ňu základom pre duch adorácie. "*Zobuj si sandále, lebo miesto, na ktorom stojíš, je zem svätá!*" (Ex 3, 5), toto povedal Boh Mojžišovi na vrchu Horeb, keď pásol stádo oviec. Konštitúcie hovoria to isté, keď vám pripomínajú, aby ste slúžili chudobným s „úctou“ (porov. K 10b). Taký pocit nás naplňuje vtedy, keď nachádzame Pána. Tento výraz Konštitúcií je veľmi významný. Bez ducha úcty by bolo stretnutie s Bohom banalizované a služba by sa stala len jednoduchou sociálnou službou. Ako opísať spôsob stretnutia sa s Bohom v službe chudobným? Pokorným postojom alebo istotou, že nás posielal Boh? V Konštitúciách sú uvedené štyri slová, ako má byť vykonávaná služba: súcitne, jemne, srdečne, úctivo a oddane (porov. K. 10b). Meditujme o každom z týchto slov, pretože s vedomím Pánovej prítomnosti rozvíjajú postoj adorácie alebo zbožnosti.

Stretnutie spôsobuje okrem radosti aj dôveru, bezpodmienečné obetovanie, šťastie. Dcéra kresťanskej lásky, ktorá prežíva svoju službu (hociktorú), si uvedomuje, že koná Božiu vôľu a cíti to, čo sme opísali. Dôvod je dosť presvedčujúci. Nemôžeme vstúpiť do vzťahu s Tým, ktorého sme sa stali obrazom z lásky bez toho, aby to v nás nevzbudzovalo pocity vďačnosti, radosti, dôvery a túžby obetovať mu náš život. Bezpochyby niečo podobné sa stalo s Pavlom, keď uprostred prenasledovaní, palicovania, nebezpečenstiev smrti sa odvážil pýtať: "*Ak je Boh za nás, kto je proti nám?... Kto nás odlúči od Kristovej lásky?... A som si istý, že ani smrť, ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá... ani nijaké iné stvorenie nás nemôže odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi*" (Rim 8, 31-39). Filipanom naliehavo odporúčal: "*Ustavične sa radujte v Pánovi, opakujem vám: radujte sa*" (Flp 4, 4).

Preto ak v našej službe nežijeme radostne, šťastne a s dôverou, musíme sa pýtať na spôsob našej služby a stretania sa s Bohom, pretože základy nášho povolania sú možno oslabené, menej odolné.

⁸ porov. J. A. GARCÍA, *En el mundo desde Dios*, Ed. Sal Terrae, Santander 1989, 107-120).

SLUŽIŤ

Boh vždy koná ako „odrazový mostík“: každá osoba, ktorá sa stretáva s Bohom, sa cíti pozvaná pracovať v jeho Kráľovstve. Toto „Božie kráľovstvo“ je zdrojom takej radosti, že vedie osobu k tomu, že všetko predá, aby si ho zachovala, ako hovorí evanjelium (Mt 13). Čo to znamená pre nás? Služba realizovaná vincentským duchom nás vedie, aby sme neustále rástli cez stále väčšie zaangažovanie sa. Cez službu spoznávame zaniietenú lásku Boha k chudobným a vylúčeným. Toto spoznanie nás silno povzbudzuje, aby sme stále lepšie vykonávali to, čo Boh od nás žiada, pretože to je zmysel nášho života. Čím viac sa obetujeme v službe, tým viac spoznávame Boha. Čím viac spoznávame Boha, tým viac dostávame silu slúžiť chudobným. Toto tvorí rozdiel medzi dcérou kresťanskej lásky a profesionálnou pracovníčkou. Môže robiť tú istú prácu ako dcéra kresťanskej lásky, môže byť rovnako účinná ba viac, ale hybná sila je rozdielna. Pre profesionálnu pracovníčku je hybnou silou mzda a možnože pocit, aby bola užitočná. Cieľom dcéry kresťanskej lásky je spĺňať Božiu vôľu, čo dáva veľkú plodnosť jej životu („Obetované Bohu... pre službu Kristovi v chudobných“, porov. 2. kapitolu Konštitúcií). Tento cieľ neruší ľudské zadosťučinenie, ktoré DKL môže dostávať zo služby. Ale podstatnou hybnou silou jej života je len Ježiš Kristus.

NIEKOLKO PROSTRIEDKOV AKO PRISTÚPIŤ K VINCENTSKEJ KONTEMPLÁCIÍ

* Prvý prístup máme cez Štatút 4, ktorý žiada od dcér kresťanskej lásky, aby každý deň, v čase určenom Komunitným plánom, uvažovali o svojom živote, a tak spoznávali pôsobenie Ducha Svätého v nich, ďakovali Bohu a overovali svoju vernosť. Tento štatút je nový. Bol preformulovaný v porovnaní s Konštitúciami z r. 1983 o partikulárnom a všeobecnom spytovaní svedomia, ktoré sa zameriavali viac na revíziu správania. Súčasné Konštitúcie majú väčší dosah: ide o chápanie seba samých ako dar Boží, ako niekto, kto pochádza z Božej lásky a je stále pod vedením Ducha Svätého. Toto je omnoho hlbšie, ako len sa zamerať na skutky, postoje a správanie. Štatút 4 nás pozýva k cvičeniu sa v kontemplácii, ktorá vytvára dôveru, radosť, nádej, istotu, ako to vyjadril sv. Pavol: "*Viem, komu som uveril!*". Dávať sa na seba Božím očami nám umožňuje vidieť očami

Boha život, službu, chudobných. Nie je to ľahké, pretože udalosti nie sú vždy radostné, život tlačí, aby sme mali prehnanú túžbu po konzumácii a konkurencii.

Je dôležité aj sa modliť pomocou našich osobných dejín, ktoré tvoria súčasť života: môžeme to konať vychádzajúc z vernosti. Samozrejme z vernosti, ktorá sa neviaže len na našu osobnú vernosť (často sme neverní), ale na vernosť Božiu, ktorá je dôležitejšia ako tá naša. Naša vernosť sa opiera o Božiu vernosť. Úvaha o predchádzajúcom živote pomáha pochopiť, že Boh bol tam, vo všetkých životných obdobiach, v radostných chvíľach, aby nás vyzval k radosti, k šťastiu, chvále; v ťažších chvíľach, aby nás povzbudil k dôvere. Aj naša budúcnosť môže byť predmetom kontemplácie a adorácie pred Pánom. Modlitba za budúcnosť spočíva v tom, že ju predstavíme Bohu, nezabúdame, že sme povolání ju žiť (nech je hocijaká) s Ním a nie sami. Naša budúcnosť tak bude mať zmysel. Pieseň o stvorení sv. Františka Asiského je pekným príkladom osoby, ktorá kontemплоvala Božími očami svoj život a život vo všeobecnosti.

* Druhý prístupový prostriedok k vinčentskej kontemplácii sa nachádza v živote sv. Vincenta po jeho obrátení. Voči rôznym situáciám chudoby a utrpenia vtedajších chudobných Vincent zakusuje veľký smútok a starosti. Zároveň sa cíti veľmi podnecovaný bojovať s úsilím zlepšiť ich osud. Toto vidíme v nasledovných textoch: *"Chudobní, ktorí nevedia, kam ísť a čo robiť, ktorí trpia a ich počet sa množí každým dňom – oni sú mojou ťarchou a bolesťou"*⁹. Ďalší text bol napísaný v r. 1652, počas Frondy: *„Hlad je taký, že vidíme ľudí, ako jedia zem, trhajú trávu, vytrhávajú korene stromov, trhajú si už aj tak roztrhaný odev, a hltajú ho. Ale neodvážili by sme sa ani povedať, keby sme to nevideli a čo je strašné, že si jedia ruky a nohy a zomierajú v tomto zúfalstve"*.¹⁰ V nasledujúcom texte počujeme iný tón, ktorý odráža Božiu pomoc: *"Boh miluje chudobných a tým miluje i tých, ktorí milujú chudobných. Lebo keď milujeme niekoho, máme radi aj jeho priateľov a služobníkov"*¹¹. Sv. Vincent cíti nielen utrpenie Boha nad rôznymi situáciami, ktoré spôsobujú utrpenie a ponizujú človeka, ale počúva tiež jeho pozvanie k boju proti chudobe a chápe jeho radosť a súhlasí, keď sa staráme o chudobných, ktorých uprednostňuje.

⁹ Výňatok P. COLLET, *La vie de Saint Vincent de Paul /Život sv. VdP/*, 1. zv., Nancy 1748, s. 479.

¹⁰ Coste IV, s. 300.

¹¹ Coste XI, s. 392

Môžeme kontemplovať Boha uprostred sveta, v konkrétnej službe chudobným. Ak sú Bohu odporné všetky situácie nespravodlivosti, násilia, zlého zaobchádzania, nenávisť, opovrhovania, ktoré poznáme z televízie, rádia, novín a odsudzuje ich, miluje a teší sa zo všetkých skutkov, ktoré sú vykonané s láskou a v duchu služby, ktoré vytvárajú život. Toto je spôsob kontemplácie života udržiavania ohňa lásky v službe chudobným. Patrí sa, aby si dcéra kresťanskej lásky v každej situácii, udalosti a pri rôznych ľuďoch zvykla pýtať sa, čo jej chce Boh tým povedať a čo chce, aby robila. Táto metóda rozlišovania sv. Vincenta je aj našou.

· Tretí prístupový prostriedok vincentskej kontemplácie je modlitba nasledujúcim spôsobom: Keď dcéra kresťanskej lásky pracuje a si dobre plní svoju službu vo vincentskej perspektíve (tu nehovoríme o odbornosti), v hocijakej činnosti, nachádza tam Boha. Toto stretnutie s Bohom je vždy spásonosné, hoci treba čeliť ťažkostiam. K. 16 hovorí, že každá služba vykonávaná vo vincentskom duchu viac živí ako unavuje dcéru kresťanskej lásky. Dôvod je jasný: služba živí, pretože umožňuje stretnúť Boha. Som presvedčený, že keď si dcéra kresťanskej lásky zvykne prenechať Bohu prvé miesto vo svojom živote služby, prežíva omnoho menší stres. Z toho istého dôvodu je jej služba prameňom radosti a dôvery.

Toto je cesta vincentskej mystiky: kontemplácia v činnosti. Táto vincentská mystika sa neimprovizuje, ale sa pripravuje v intenzívnej a hlbokjej modlitbe. Ak naša modlitba nie je skutočne vnútorná, nevytvára proctvo. Tu nejde o čas, ale o intenzitu. Keď je modlitba dlhá, ale povrchná, neumožňuje duchovnú skúsenosť s Bohom, nepremieňa naše srdce a nevedie k stretnutiu Boha prítomného v našom živote. Skutočná modlitba srdca nás vždy premieňa. Ináč povedané, Boh si napokon získa našu osobu, nášho ducha, naše srdce a naše ruky. Duch si osvojí evanjeliové hodnoty a kritéria, ktoré sú v protiklade so svetom. Srdce sa rozšíri pre väčšiu lásku k Bohu, chudobným, spolusestrám, celá citovosť sa nasmeruje stále viac na Ježiša Krista. Ruky vyjadrujú konkrétne lásku cez skutky, službu a evanjelizáciu.

Konštitúcia 21 zdôrazňuje tento aspekt: rozjímanie je jednou z najsilnejších chvíľ dňa... dcéry kresťanskej lásky nemôžu vytrvať v povolání, ak nebudú rozjímať..., v každodennom rozjímaní dcéra kresťanskej lásky vtlačá obraz Ježiša Krista do svojho srdca, duše, do

zreníc svojich očí, aby ho potom mohla spoznať v jej zverenej službe. Modlitba a služba sú dve odlišné, ale navzájom spojené činnosti, ktoré umožňujú kontemplovať tvár Ježiša Krista.

P. Javier ÁLVAREZ,
generálny direktor

D

List zo 14. marca 2009

Duchovný život

pre dcéry kresťanskej lásky

Drahé sestry!

K blížiacemu sa sviatku svätej Lujzy a pár dní po 75. výročí jej kanonizácie (11. marca 1934), sa s radosťou s vami spájam modlitbou a v duchu pri tejto príležitosti a ponúkam jeden citát našej Zakladateľky, v ktorom nachádzame poklad radikálnosti a múdrosti ľahko zafarbený humorom:

«Keď bude medzi vami dobre rozvinutá pokora, jednoduchosť a láska, ktoré sú oporou, potom bude vo vašom malom spoločenstve toľko svätíc, koľko je vás osôb. Ale netreba čakať, aby začala tá druhá. Začnime prvú.» (Duchovné spisy, s. 530, list sestre Cecílii Anežke, 8. januára 1657).

Dovoľte mi pridať k tomuto sviatočnému pozdravu niekoľko ďalších rodinných udalostí. Najskôr chcem pripomenúť návštevu, ktorú som vykonala so sestrou Blankou Libiou Tamayo vo februári t. r. v Provincii Bogota (Kolumbia) a v Ekvádorskej provincii. Sú to len krátke ozveny z bohatých a pekne strávených dní v spoločnosti sestier týchto dvoch provincií.

Bogotská provincia slávila 50. výročie svojho trvania. Pridali sme sa k sestrám, ktoré slávili toto jubileum ako poďakovanie za minulosť, prosbu o jasnú predstavu súčasných výziev a plány nasledujúcich rokov, zvlášť v oblasti vinčentskej formácie. Vnímala som ťažkosti, ktoré sa zrodili z politickej situácie a obdivovala som odvahu sestier, ktoré pôsobia v zónach, kde gerila zostáva veľmi aktívna. Uvedomila som si tiež, aký ničivý dopad mal výbuch sopky v Huile v novembri minulého roku, ako spustošil celý kraj, zničil obydľia, polia, na ktorých obyvatelia pestovali potravinárske plodiny

a zvlášť gymnázium našich sestier, ktoré bolo celkom pokryté bahnom a kde zostala len veľká socha Panny Márie.

V Ekvádorskej provincii ma tiež zaujala vitalita našich sestier, ich blízkosť chudobným, starosť o formáciu svojich spolupracovníkov. Aj tu – hoci v inej forme – sestry čelia zložitej politickej situácii, zvlášť v oblasti vzdelávania. Niekoľko dní pred našim príchodom za jednu noc úplne zhorel školský komplex v Riobambe, ktorý bol zapísaný medzi národné kultúrne pamiatky. Sestrám sa podarilo v iných priestoroch pokračovať vo vyučovaní 643 žiakov prvého a druhého stupňa vďaka ich vynaliezavosti a veľkodušnosti miestneho obyvateľstva.

Prosím vás tiež o modlitby za Madagaskarskú a Eritrejskú provinciu. Vizitátorka z Madagaskaru mi nedávno napísala a vysvetlila, že hoci od roku 2002 bolo možné cítiť v krajine obnovu, nedávne politické nepokoje už stihli zničiť výsledok podniknutého úsilia. Dodala, že ľudia na juhu krajiny zápasia o vodu a jedlo, zatiaľ čo v uliciach hlavného mesta zúri politický boj.

V Eritrei následky svetovej hospodárskej krízy a miestneho vládneho režimu oslabujú krajinu a sťažujú službu, ktorú vykonávajú naše sestry v krajine. Preto im budú zaslané kontajnery hlavných životných produktov ako ryže, mlieka a cukru.

Nech tento stručný náčrt života sestier v niektorých provinciách posilní našu „medziprovinciálnu jednotu“ a solidaritu; zahrňte ich do svojich modlitieb!

Prajem vám pekné prežitie sviatku svätej Lujzy, ako i sviatku svätého Jozefa, kedy budeme zvlášť pamätať na seminárske sestry všetkých našich seminárov!

So srdečným pozdravom zostáva

Sestra Evelyne Franc
dcéra kresťanskej lásky

S

Rakúska provincia

Súčasnú výzvy

Nepotrebuje ľudí, ktorí stavajú múry, ale mosty

«Milujme Boha, drahí bratia, milujme Boha, ale nech je to na úkor našich ramien a v pote našich tvári. Pretože veľmi často toľko úkonov lásky k Bohu, ochoty, prívetivosti a ďalších podobných citov a vnútorných úkonov nežného srdca – hoci sú veľmi dobré a žiaduce – sú viac-menej veľmi podozrivé, keď neprejdú do úkonov činnej lásky. ... Na toto si práve musíme dávať pozor. Pretože sú mnohí, ktorí sa navonok chcú zdať pekní a vnútri naplnení vznešenými Božími pocitmi sa zastavia pri tom. Keď prichádza ku skutku, keď sa ocitnú pred príležitosťami konať, náhle zostanú pri tom... Nie, nie, nemýľme sa: Totum opus nostrum in operatione consistit». (SV XI, 40-41)

V roku 1948 otvorili dcéry kresťanskej lásky provincie v Grazi detské jasle a vložili ich pod ochranu Panny Márie. Sestry tu prijali asi stovku detí.

V máji 1966 sa detské jasle zmenili, aby zodpovedali novým formám zákona a deti boli rozdelené do štyroch tried.

O 17 rokov sestry otvorili ďalšiu triedu, špecializovanú a prijali do nej 15 postihnutých detí.

V priebehu posledných rokov vývoj spoločnosti viedol sestry, aby stále viac prijímali deti z rozličných krajín. Táto služba ich postavila pred nové pedagogické a sociálne výzvy.

V súčasnosti prijímame 125 detí 34 národností; deti sú rozdelené do piatich tried. 80% detí nemá nemčinu za materský jazyk.

Táto situácia nám spôsobuje mnohé ťažkosti:

- z jednej strany veľký počet migrantov s ich rôznym pôvodom (*rodičia opustili svoju krajinu za dramatických podmienok kvôli vojne alebo prenasledovaniu; rodiny utekali pred chudobou, aby poskytlí deťom lepšiu budúcnosť; čakajú na pracovné povolenie*). Toto očakávanie a neistá budúcnosť vedú mnohých k depresii, čo ešte viac sťažuje komunikáciu. Počas tohto obdobia očakávania a neistoty mnohí žiadatelia o azyl nevidia potrebu učiť sa nemecký jazyk.

- z druhej strany nemecky hovoriace rodiny sa znepokojujú a pýtajú sa, či ich deťom sa dostáva kvalitného vzdelávania alebo či neuprednostňujeme „cudzinco“? Sme neustále konfrontované s týmto druhom otázok a musíme odpovedať.

Je skutočne veľmi ľahké hovoriť o jednom svete? Svety, jazyky, výchovné systémy, všetko je odlišné. Ako pedagógovia o konfliktoch uvažujeme vopred, vlastne v nich „plávame“. Ako prežívať túto výzvu v každodennom živote?

Myslíme si, že pre uspokojujivé začlenenie do spoločnosti je potrebné:

*** Keď pojem „cudziniec“ neprežívame ako nebezpečenstvo, ale ako obohatenie.**

Začlenenie v každodennom živote v detských jasliach je pre mnohé deti uľahčované angažovaním sa personálu, ktorý má tiež cudzie a interkultúrne korene. Zohľadňovanie materského jazyka dáva určitú familiárnosť tomuto novému ovzdušiu. Kultúrne rozdiely detí sú prijaté v rôznych oblastiach, ako kultúra, strava, obliekanie, ľudské vzťahy, koničky. Naším cieľom je prebudiť záujem o odlišnosti, rozdiely. K tomu je nevyhnutná práca s našimi cudzími spolupracovníkmi. Do každodenného života zaraďujú piesne, hry a tance rôznych krajín určené pre všetky deti. Deti nemeckého jazyka sa učia ruské alebo turecké piesne, čo vzbudzuje ich záujem o cudzie jazyky. Často počas hier sa detí pýtajú: «Ako sa povie „auto? Ako sa počíta do 10 v tvojej reči? Táto spontánnosť detí nám poukazuje na to, aké dôležité je budovať mosty.

*** Keď tolerancia a rešpekt existujú voči tým, ktorí zmýšľajú ináč**

Tolerancia je predbežná podmienka pre pozitívny kontakt, pri ktorom sa stretávajú rôzne spôsoby myslenia, odlišné náboženské a národnosti. Keď ide o etické, náboženské alebo kultúrne otázky,

Ľudia reagujú veľmi citlivo, pretože je to otázka koreňov ich identity. Najskôr treba prekonať strach z neznáma, pestovať dôveru, ísť od *ja* k *ty*, nebyť len *jeden vedľa druhého*, ale *spoločne*. Mnohé rodiny sa cítia prekonané touto úlohou. Okrem pedagogickej práce je poslaním detských jasíeľ podporovať rodiny našich detí.

Mimoriadne citlivou oblasťou je náboženstvo a náboženské sviatky. Spolubývanie rôznych náboženstiev kladie pred nás otázku: je možné robiť niečo spoločne? Kardinál König hovorieval: *«Keď som bol mladý, iné náboženstvá som poznal len z kníh. Teraz rozliční partneri medzináboženského dialógu sú našimi susedmi a kolegami. Musíme sa pýtať, čo znamená byť katolíkom medzi mnohými ďalšími veriacimi. To bude jedna z veľkých otázok tretieho tisícročia»*.

Pôsobíme v katolíckom zariadení, preto úcta a povzbudzovanie náboženských vzťahov a duchovných koreňov sú pre nás veľmi dôležité. Deťom ponúkame možnosť prístupu k do sveta kresťanskej viery oboznámením s Ježišom, jeho životom a láskou Boha k ľuďom. Slávime kresťanské sviatky a tradície, ale kladieme dôležitosť na toleranciu a povzbudzujeme uznávanie náboženského bohatstva druhých vyznaní. Navštevujeme rôzne miesta náboženských kultov a poukazujeme na chápanie sviatkov iných náboženstiev. Pre každého je dôležité, aby bol dobre zakorenený vo svojej viere, pretože len tak je možné žiť svoju vieru a byť otvoreným voči iným veriacim.

Metodická aplikácia v tomto pracovnom rámci rôznych kultúr sa koná okrem iného aj jazykom. Pre deti, ktoré nie sú nemeckého pôvodu, je dôležité, aby dobre ovládali svoj materský jazyk, podstatný základ naučenia sa ďalšieho jazyka, teda na našom území nemčiny. Z tohto dôvodu rodičia musia tiež používať svoj materský jazyk so svojimi deťmi. Avšak im navrhujeme kurzy, kde sa vyučuje nemčina hravým spôsobom, čo im umožňuje komunikovať s ďalšími rodičmi. Keď však podávame dôležité informácie a pohovory, pozývame prekladateľov. Rodičia, ktorých deti navštevovali naše detské jasle, ochotne prijímajú túto úlohu interpretov. Pre mnohých je to spôsob, ako prejavíť vďačnosť za to, čo sme urobili pre ich deti.

Naša práca umožňuje prispievať ku kultúre pokoja a svedčiť deťom a ich rodičom, že: *«hoci sme odlišní, všetci sme chcení a milovaní Bohom»*.

Na záver krátka báseň od Derya Tunc:

Hovoríš: «To nie je moja krajina» a ja sa pýtam: «Kde je moja krajina?»

Myslíš si, že nehovorím dobre nemecky, ale ktorým jazykom hovoríš ty dobre?

Vždy reptáš proti nám, ale poznáš nás dobre?

Myslíte si, že chceme vaše byty a zamestnania, ale my chceme len jedno: nažívať v pokoji.

Myslíš si,... myslíte si...

Prečo si nemyslíme to isté?

Prečo nemôžeme jednoducho nažívať spoločne v pokoji?

Sestra Roswitha BAUER
dcéra kresťanskej lásky

Provincia Sardínia (Taliansko)

V službe jedného z otroctiev
tretieho tisícročia

Obchod s ľuďmi

Naša spoločnosť si na začiatku tohto tretieho tisícročia musí uvedomiť, že existuje ešte jedna hrozná spoločenská rana. Je ňou „obchod s ľuďmi“ ako nová forma otroctva, ktoré nerešpektuje nijaké ľudské právo. Prejavuje násilím, zastrašovaním, ovládaním a zneužívaním osôb. Ľudskú bytosť nemilosrdne redukuje na vec či spotrebný materiál a nepozná hranice času ani priestoru. Žena je zamenená iba za predmet uspokojenia pre potešenie niektorých. Predstavuje finančný kapitál pre kriminálne organizácie a nástroj uspokojenia egoistických potrieb klientov. Pozbavená svojej dôstojnosti sa stáva obeťou obchodovania. Takéto zaobchádzanie s ľuďmi je „priemyslom“, ktorý fyzicky a citovo ničí svoje obeť.

Po strate nádeje na lepšiu budúcnosť pre seba a svoje rodiny sa ženy - ako obeť prostitúcie – ocitajú bez základných ľudských práv. Sú zneuctené vo svojej ženskej podstate a dôstojnosti, nemajú právo na bezpečnosť a šťastie, podrobené ponižujúcim, vyčerpávajúcim a nebezpečným pracovným podmienkam. Nemajú žiaden právny stav a hrozbami i zlým zaobchádzaním sú prinútené k úplnej závislosti pod dohľadom zločincov bez akýchkoľvek zábran.

Dcéry kresťanskej lásky zo Sardínie v službe týmto zraneným ženám.

Keď takéto mladé ženy prídu do niektorého zo sesterských centier, javia známky psychickej i fyzickej lability. Svoju sebaobranu vyjadrujú násilnými reakciami hnevu alebo arogancie a sú veľmi zraniteľné. Všetko je u nich sprevádzané pocitom viny, hanby a poníženia za to, čo prežili. Neustále sa cítia zotročené a odmietnuté.

Opustenosť a pocit samoty ich sprevádza veľmi dlho. Vzhľadom k ich malej sebadôvere na začiatku neprejavujú nijaký zvláštny záujem. Sú skôr apatické a bez akýchkoľvek túžob a niektoré sú i plné nenávisťi voči sebe samým a nechcú ďalej žiť. Jedno dievča, ktoré k nám prišlo tento rok, chcelo až trikrát spáchať samovraždu.

Keďže sa tieto ženy cítia odsudzované a obviňované svojím okolím, majú veľkú potrebu cítiť sa ocenené, avšak len veľmi pomaly dokážu znovu nadobudnúť dôveru voči sebe samým a voči iným. S takto poškodenou osobnosťou stratili zmysel pre svoju vlastnú dôstojnosť a schopnosť zachovávať najzákladnejšie pravidlá spoločenského života. Je pre ne nemožné rýchlo obnoviť vlastnú identitu. Treba im nechať veľa času, aby sa mohli začleniť do spoločnosti na úrovni sociálnej, profesionálnej, kultúrnej i duchovnej. Naším poslaním je sprevádzať ich a pomôcť im objaviť ich životné možnosti a to nadviazaním konštruktívnych vzťahov s inými, predovšetkým s rodinou. Pokúšame sa začleniť ich aj do pracovného prostredia. Ak nájdú svoje miesto v spoločnosti, môžu si usporiadať svoju občiansku situáciu a získať potrebné doklady, buď na nájdenie ubytovania alebo pre návrat do svojej pôvodnej krajiny.

Provinciou stanovené projekty: Tri centrá, kde sú ženy postupne prijímané

1. V Nulvi: Centrum „úniku“

Je to prvé miesto prijatia mladých žien, ktoré ušli zo svojho „pracoviska“. Tu dostávajú prvú pomoc, aby sa trochu zotavili, postarali o seba a na polícii urobili potrebné opatrenia. Ako k nám prichádzajú? Je to vďaka **Pracovným skupinám z ulice (tzv. pouličné jednotky)**.

V Cagliari, Sassari a v Olbii majú tieto skupiny, pracujúce v uliciach, prvú možnosť priblížiť sa k mladým prostitútkam. Laickí spolupracovníci, chránení políciou, ich v noci vyhľadávajú na miestach, kde, obnažené a skrehnuté, čakajú na svojich klientov. Dobrovoľníci im ponúkajú možnosť osobného rozhovoru, počúvajú ich, predkladajú im možné riešenia ich problémov a adresujú ich na centrum „úniku“, kde ich sestry prijímajú.

Tieto ženy, ktoré prežili toľko ponižovania a sklamaní veľmi potrebujú vnútorné uzdravenie, sprevádzané porozumením a milosrdenstvom. Nikto z nás ich neposudzuje, ale prijímame ich také, aké sú a usilujeme sa zmierniť ich zranenia a prinavrátiť im dôveru

a nádej. V tomto, tak bolestnom svete „obchodu“ sa tieto ženy dopytujú na pracovné skupiny z ulice a žiadajú ich, aby boli viditeľným znamením Božej prítomnosti a pomohli im vidieť aj iný horizont. Vyžadujú si skúsený ľudský ohľad, aby v nich bolo možné objaviť pravého tvorca Božieho diela, ktorý sa ukrýva pod ich úbohým, zruinovaným zjavom.

2. Vo Flumini de Quartu - centrum pre ženy (bývalá dovolenková osada)

Vo Flumini de Quartu (predmestie Cagliari) je v činnosti centrum „Svätá Lujza“ ako miesto druhého prijatia. Mladé ženy, ktoré sem prichádzajú z centra „úniku“ pokračujú vo výchovnom projekte, ktorého konečným cieľom je profesionálna príprava zameraná na ich povznesenie a začlenenie do pracovného prostredia.

3. V Cagliari - ďalšie centrum

Tento rok je v centre päť mladých mamičiek. Prijímame čoraz viac žiadostí o prijatie od tehotných žien, väčšinou afrického pôvodu, ktoré veľmi pôsobivo dokazujú rozhodnosť a húževnatosť, pretože zo všetkých síl odmietajú potrat. Aby ochránili svoje dieťa, nájdu odvahu utiecť svojim prenasledovateľom, hoci dobre vedia, akému riziku a ťažkostiam sa vystavujú. (Momentálne aj v centre v Nulvi jedna mladá žena čaká dieťa.)

Už šesť rokov sestry sprevádzajú ženy - cudzinky, nachádzajúce sa v takomto otrockom položení kvôli práci alebo rodine. V Sardínii v súčasnosti pribúda množstvo podobných situácií, kedy ženy podvedené svojimi krajanmi, prichádzajú za prácou, kde sa ocitajú samotné a musia znášať fyzické, psychické a sexuálne násilie pod hrozbami, namierenými voči ich rodinám, ktoré zanechali doma.

Sú prinútené bezplatne pracovať 16-17 hodín denne a bývajú v biednych obydlích bez okien a svetla. Jediný spojenie, ktoré s niekým majú je kontakt so svojimi šéfmi, ktorí s nimi hrubo zaobchádzajú a jedlo im dávajú len raz za deň.

Pápež Ján Pavol II. viackrát vyzýval a naliehavo žiadal uvedomiť si nové výzvy a nové polia pôsobenia evanjelizačných aktivít Cirkvi, ktoré jej súčasná spoločnosť predkladá. Pri rôznych príležitostiach poukázal na sexuálne zneužívanie žien a detí a označil ho za obzvlášť odporný problém súčasnej spoločnosti a za hrubé

porušovanie ľudských práv a dôstojnosti ľudskej bytosti. Povzbudzoval k horlivému angažovaniu sa v tejto oblasti. Povedal:

*„V našom čase je skutočne veľa bied, ktoré sa naliehavo obracajú na kresťanské spolucítenie... Kresťan, ktorý sa ocitá pred týmto obrazom, musí sa naučiť vyznávať svoju vieru v Ježiša Krista takým spôsobom, aby pochopil výzvu, ktorú mu z tohto sveta biedy Ježiš vysiela... **Je čas novej "fantázie lásky", ktorá sa uplatňuje ani nie tak a iba účinnosťou poskytnutých pomocných prostriedkov, ako schopnosťou dať pocítiť svoju blízkosť a solidárnosť tomu kto trpí...**“* (Novo Millennio Ineunte, č.50)

„Kto by mohol poprieť - povedal ešte Ján Pavol II. – že obeťami zločinu sú často ľudia, ktorí sa nemôžu brániť, tí najchudobnejší z ľudskej rodiny a poslední spomedzi našich bratov?“ (15. 5. 2002)

Sestra Ignazia MISCALI
dopisovateľka Ozvien

a

**Aktuality
z provincií**

Generálna predstavená, s. Evelyne Franc
a generálna radkyňa s. Blanca Libia Tamayo

Návšteva Ekvádorskej Provincie

16.-21. februára 2009

„Boh je vrcholom nežnosti. Prejavuje sa v konkrétnych udalostiach a pozná deň i hodinu.“ A tento okamih si zvolil Boh pre prvú návštevu Generálnej Matky v provincii, ktorá práve prežila momenty ťažkých skúšok: stratu kolégia sv. Vincenta de Paul v Riobamba, ktoré bolo zničené požiarom. V krajine prevládajú nepokoje z dôvodu svetovej finančnej krízy a nepriateľskej politiky štátu voči Cirkvi. Uprostred tejto situácie prijíma provincia sestru Evelyne Franc a sestru Blancu Libiu ako tie, ktoré jej poslal Boh.

Keď bol stanovený dátum návštevy, celá provincia sa s radosťou a v modlitbe pripravovala na jej prijatie. Po dlhej, 22 hodinovej ceste, sestra Evelyne a sestra Blanca Libia pristáli o polnoci 16.februára na pôde Ekvádoru. Vizitátorka, sestra Piedad Rojas a členky provinciálnej rady ich srdečne privítali na letisku.

Nasledujúci deň chceli sestry provinciálneho domu čím skôr spoznať Generálnu Matku. Na privítanie bola slávená Eucharistia, počas ktorej Provinciálny direktor P. Edmundo Burbano povedal: *„Návšteva s. Evelyne v Ekvádore nás napĺňa veľkou radosťou. Jej prítomnosť je oporou v ťažkých a bolestných situáciách, slovo, ktoré potešuje a povzbudzuje pokračovať v zápase a neúnavne pracovať v dielach pre oslobodenie chudobných.“*

Potom sestry provinciálneho domu privítali Matku Evelyne a s. Blancu Libiu. Od prvého okamihu sme si ocenili ich jednoduchosť a prívetivosť.

Tento prvý deň bol rezervovaný:

- provinciálnej rade: vzájomnej výmene, osobným stretnutiam s každou členkou rady, atď.
- semináru: 8 mladých sestier privítalo generálnu predstavenú a jedna seminárska sestra sa jej prihovorila takto: *“Cítíme, že vo vás k nám prichádza sv. Lujza, tak ako navštevovala aj prvé sestry.”* S. Evelyne ich vyzvala porozprávať jej o ich skúsenostiach a podčiarkla niektoré body dôležité pre formáciu.

Ráno 18. februára Mons.Nestor Herrera (bývalý predseda Biskupskej konferencie Ekvádoru a biskup v Machale) celebroval Eucharistiu, pri ktorej povedal: *„Matka, vaša návšteva je pre nás pozvaním rásť v láske k Bohu a k našim bratom a sestrám. Kiež vaša prítomnosť v Ekvádore podnieti sestry tejto provincie v ich misii, ako aj v ich sesterskom svedectve.“*

Potom nasledovalo stretnutie so sestrami služobnicami. Sestra vizitátorka ho uviedla slovami: *„Prvý výraz, ktorý vychádza z hĺbky môjho srdca, drahá sestra Evelyne, je vďačnosť Bohu za vašu prítomnosť medzi nami a to po prvý krát na území Ekvádoru Prvé dcéry kresťanskej lásky sem prišli z krajiny našich Zakladateľov v roku 1870. Museli prekonať mnohé ťažkosti. V súčasnosti má Provincia 391 sestier, úplne zaangažovaných do služby chudobným v oblastiach výchovy, zdravotníctva, sociálnej a misijnej pastorácie. Máme 55 miestnych komunít. Víťame vás s radosťou, vďačnosťou, nadšením a nádejou.“*

Po týchto slovách s. Evelyne zdôraznila niektoré body, dôležité pre poslanie sestry služobnice ako animátorky miestnej komunity. Jej poslanstvo bolo prehľadné, evanjeliové a vincentské. Po ňom nasledovalo spoločné zdieľanie a obed.

Potom Generálna Matka navštívila staršie sestry v „Oáze Marillac“, u ktorých obdivovala svedectvo vernosti, jednoduchosti a tvorivosti. Každdej sestre sa prihovorila nejakým milým a dojímavým slovom.

Napokon sa stretla s mladými sestrami v Getsemani. Hovorila im o viere, radosť, o súcite... V ovzduší dôvery sa ľahko vedie dialóg.

Vo štvrtok ráno predsedal Eucharistii arcibiskup z Quito, metropolita Ekvádoru, Mons. Raoul Vela. V homílii povedal: „*Matka, vďaka za vašu návštevu, za vaše slová a myšlienky! Dnešný deň je pre nás sviatkom, pretože prijímame prvú služobnicu Spoločnosti. Dnešný deň slávime s Božím Slovom a Eucharistiou. Ceníme si vašu lásku k Ekvádoru a s vierou môžeme povedať, že vaša prítomnosť medzi nami je pre nás veľkou milosťou. Sme šťastní, že ste sa mohli stretnúť s vašimi sestrami a povzbudiť. Vďaka! Nech vám Boh udelí dary potrebné pre vaše poslanie. My, ktorí sme v Riobamba, nezabúdame na hroznú skúšku – na zničenie kolégia sv. Vincenta de Paul. A nezabúdame ani na to, ako bola ekvádorská pôda pokropená krvou a úplným darovaním života jedenástich dcér kresťanskej lásky, ktoré zomreli na následky nákazy v roku 1939.*“

Sestra Evelyne sa potom stretla so sestrami provincie. Z príležitosti blížiaceho sa pôstu a renovácie sv. sľubov rozprávala o tom, aké miesto má v živote dcéry kresťanskej lásky obrátenie – konverzia. Po jej príhovore nasledovala diskusia. Dopoludnia navštívila choré sestry v dome „Sestry Emílie Zumarraga“. Po krátkom zdieľaní ich povzbudila, aby pokračovali na svojej ceste. Popoludní sa jej návšteve tešili staré a choré sestry z domu „Betánia“. S. Evelyne im porozprávala o aktuálnych udalostiach v Spoločnosti, poďakovala im za modlitby a obety a osobne pozdravila každú sestru. Tieto jej, každá jej svojím spôsobom, vyjadrili svoju náklonnosť a úctu. Deň sa ukončil návštevou vo „Vincetskej štvrti“. Tam sestru Evelyne s radosťou prijali deti, mládež, dospelí, postulanky a sestry. Generálna Matka neúnavne a veľmi pozorne počúvala chudobných i sestry. Niekoľko chvíľ strávila s postulankami a staršími sestrami, ktoré žijú v tejto štvrti.

Nasledujúci deň sa začal modlitbou, pri ktorej sme prosili Pána, aby nás sprevádzal. S. Evelyne sa stretla so sestrami. Jedna z nich jej povedala: „*Dnes sme šťastné, že vás môžeme spoznať osobne a nielen z fotografií... Chcela som vám povedať, že príklad našich starých sestier a vedenie cez predstavených nám pomáha objavovať naše poslanie: milovať a obraňovať chudobných, nakoľko len môžeme. Všetky potrebujeme vaše rady a slová povzbudení, aby sme sa stali takými dcérami kresťanskej lásky, ako si to želali svätý Vincent a svätá Lujza.*“

Po dialógu so sestrami generálna Matka venovala čas tým sestram, ktoré sa ňou chceli osobne pohovárať. Popoludnie sa

končilo provinciálnou radou a slávením Eucharistie, ktorú celebroidal vizitátor Misijnej spoločnosti P. José Luis Garcia.

21.februára bola na záver návštevy slávená Eucharistia, ktorú celebroidal P. Walter Eras, provinciálny predstavený Františkánov. V homílii povedal: „*Keďže dnes je deň odchodu, musíme sa vrátiť do bežného života. Pociťujeme smútok z rozlúčky a zároveň radosť z návštevy, ale zostáva nám nádej a želanie pokračovať v zasievaní, aby sme mohli odpovedať na Božie volanie v dnešnom svete.*“

Ďakujeme Pánu Bohu za všetko, čo sme dostali skrze úvahy, vzájomnú výmenu skúseností, za oživenie nádeje v provincii vďaka obohateniu sa správami z celej Spoločnosti, o našich sestrách v ostatných krajinách a osobitne si s vďakou spomíname i na to, čo sme dostali od generálnej Matky Chiron. Vďaka tomuto všetkému sa cítime viac než predtým vzájomne zjednotené.

Sestra Maria Inés AREVALO ESTRADA
dcéra kresťanskej lásky

Provincia Francúzsko - Sever

Rozšír priestor svojho stanu

«Rozšír priestor svojho stanu, kože obydlia si rozťahni, nezužuj, predlžuj svoje povrazy a svoje kolíky upevňuj! Ved' doprava i doľava prerazíš... » (Iz 54, 2-3).

«Boh chcel túto Spoločnosť diev z rôznych krajov a aby boli všetky len jedno srdce». (sv. Vincent, 13. február 1646).

«Obuť si «evanjeliové sandále», aby sme odpovedali na Pánove volanie (s. Evelyne F.).

«Podnecujme štúdium jedného z troch jazykov: angličtiny, francúzštiny, španielčiny - pre postupné zjednodušenie oficiálnej komunikácie v Spoločnosti a organizácie medzinárodných stretnutí» (Línie činnosti 2003-2009).

Chceme sa podeliť o skúsenosť, ktorú sme obe zakúsili v dvoch krajinách: Poľsko a Kosovo. Po žiadosti, s ktorou sa na nás obrátila naša generálna predstavená, sme sa pokúsili podať základy francúzštiny našim sestram v týchto krajinách.

Avšak ani jedna z nás už nemá 20 rokov; ďalej: nevieme po poľsky, ani po albánsky, a tak ľahko môžete pochopiť, že sme sa trochu obávali. Je nemožné odísť bez dobrej prípravy! Cieľom bolo dodať „chuť“ a motiváciu k osvojeniu si základov francúzštiny.

Jedna z nás už poznala Kosovo, pretože počas jedného mesiaca tam bývala v rámci jednej humanitárnej organizácie; nevedela však albánsky. Navyše, povolaním bola zdravotná sestra a nie učiteľka. Z toho vyplývala potreba osobného úsilia k serióznej príprave:

- o zemepisných, dejepisných, sociálno-kultúrnych poznatkoch týchto krajín a Spoločnosti v nich zastúpenej s úsilím odstránenia všetkých predpojatých mienok, ktoré by sme mohli mať,
- naučiť sa niektoré základné slovíčka jazyka,

- stretnúť sa s rodinami týchto krajín, ktoré žijú vo Francúzsku a ktoré poznáme,
- zadovážiť si vhodnú metódu pre vyučovanie francúzskeho jazyka v cudzine a osvojiť si ju.

Radi hovoríme o «inkulturácii», a teraz nastala chvíľa, aby sme to zakúsili: cítiť sa «cudzinkou» kvôli jazyku, zvykom, stravovacím návykom atď. ... a tiež kvôli tomu, že sme nepoznali sestry v týchto krajinách. Preto sme sa chceli stretnúť so sestrami, ktoré sme poznali z Paríža. Privítanie bolo srdečné a sesterské, čo nám umožnilo túto inkulturáciu. Rýchlo sme sa pustili do práce s jednotlivými skupinami: s kandidátkami, postulatkami, seminárskymi sestrami, mladými sestrami do 10 rokov povolania a všetkými ostatnými sestrami, ktoré sa chceli naučiť francúzsky. Všetky mali silnú motiváciu, ktorá im pomáhala prekonávať ťažkosti francúzskeho jazyka a väčšine z nich sa podarilo vyjadriť sa po francúzsky a boli šťastné, že mohli písomne vyjadriť a podeliť svoje poďakovanie a podeliť sa o svojej službe.

Mohli sme sa podeliť s našimi skúsenosťami a službou so sestrami, ktoré hovorili francúzsky a mohli to preložiť ostatným. Poslanie dcér kresťanskej lásky v Poľsku, na Ukrajine a v Kosove, je skutočne službou najchudobnejším: mládeži, veľmi hendikepovaným dospievajúcim a dospelým, chorým, ktorí sú umiestnení do nemocničného liečenia vo veľmi nestálych a drahých podmienkach. Zriekanie a obetavosť sestier sa nás hlboko oslovila. Sme im veľmi vďačné, že nám umožnili zísť aj do ich komunít a miest, kde slúžia. Skonštatovali sme, aké je pre nich dôležité obetovať čas na vypracovanie „projektov“, aby tak nadobudli prostriedky pre lepšiu službu chudobným.

Niekoľko týždňov po našom návrate sme mohli povedať, že náš pobyt rozšíril náš obzor. Sme obohatené o iné kultúry... zakúsili sme prijatie a jednoduchosť ľudí a sestier, ktoré sa dotkli našich sŕdc. Okrem toho sme spoznali „ťažšiu“ chudobu ako vo Francúzsku a slabé prostriedky k jej odstráneniu. Naš pohľad sa zmenil; teraz presahuje hranice Francúzska.

S. Marie-Renée COMBOURIEU et s. Marie-Renée LELIÈVRE
Dcéry kresťanskej lásky

Maďarská provincia

Dcéra kresťanskej lásky, sestra Romana, zástankyňa hudobného vzdelávania

Keď som bola v roku 1971 na ročnom študijnom pobyte, stretla som sa so sestrou Romanou. V tom čase žila v malom byte v Budapešti a mala vyše osemdesiat rokov. Pri rozprávaní bola veľmi živá a energická. Na konci návštevy nám predstavila dve fotky, na ktorých bola zachytená s profesorom Kodálym a jeho manželkou Emou. Sestra Romana zomrela v roku 1974 vo veku 88 rokov.

Zoltán Kodály mal viac vynikajúcich študentov. Vyučoval ich na Lisztovej hudobnej akadémii v Budapešť¹ v rokoch 1920-1930, až do päťdesiatych rokov. Kvôli tomu, že som sa dlhé roky stretávala v hudobnej výchove s Kodálym, postupne som si uvedomila dôležitosť tejto ženy, ktorá bola od ranného veku úzko spätá s jeho veľkým dielom.

Uvedomila som si, že sestra Romana ako členka Spoločnosti dcér kresťanskej lásky, zohrávala významnú úlohu v šírení diela Kodályho v Maďarsku. Nanešťastie, roky plynú a ona bola úplne zabudnutá.

Pri nedávnej návšteve v Budapešti v marci 2006, pri príležitosti 30. výročia založenia medzinárodnej spoločnosti Kodály, mohla som navštíviť provinciálny dom dcér kresťanskej lásky a stretnúť sa s ich archivárkou, s. Klárou Visy. Viedla aj dokumentáciu o sestre Romane a mala tiež informácie o Inštitúte Ranolder. Tento článok je podložený hlavne vďaka týmto údajom, ako aj prameňom z prvej ruky, ktoré som prijala od s. Romany pri mojom prvom a jedinom stretnutí s ňou v roku 1971.

¹ Hein, Sr. Mary Alice, «Le testament de Zoltán Kodály» /Testament Zoltána Kodály/ Spoločnosť Int. Kodály, 1993, s. 26-27

Inštitút Ranolder bola založený v r. 1883 a vedený dcérami kresťanskej lásky. Bol to jeden z najväčších výchovných inštitútov v Budapešti.

V roku 1910 tu s. Romana začala vyučovať predmety: matematiku, fyziku a zemepis. Mala hudobné nadanie, čo ju viedlo k vážnemu štúdiu hudby. Získala diplom hudobnej výchovy na Lisztovej hudobnej akadémii. Sestra Romana bola nadaná hudobníčka a vynikajúca organistka; veľmi rýchlo uznala dôležitosť skladieb Kodályho a Bartóka. Bola tiež jednou z prvých, ktoré používali metódu «solmizácie» v hudobných triedach. Zorganizovala prvú hudobnú súťaž ľudových piesní, ktorá sa konala 7. júna 1939 na Inštitúte Ranolder. V r. 1940 sa s. Romana stala riaditeľkou tohto inštitútu.

Kodály často navštevoval inštitút a stretával i sestru Romanu. V r. 1974 pri jednom interviewe s. Romana povedala: *«Kodály často prichádzal na naše nácviku zboru. Srdečne sme ho privítali a keď vstúpil do sály, zbor zaspieval jednu melódiu na päť hlasov s textom piesne: «V mene Pánovom» a za tým «Laudate Jesum Christum».*

Vzhľadom k umeleckej kvalite zboru sestry Romany Kodály spoznával, že deti môžu interpretovať i ťažké zborové skladby.

V r. 1943 slávil Inštitút Ranolder 50. výročie. Táto príležitosť bola zachytená v pamätnej knihe, ktoré predstavuje dejiny školy a opis všetkých programov a hudobných aktivít. Sestra Romana sa spomína ako riaditeľka školy (túto funkciu vykonávala až do r. 1951, kedy vláda školu zatvorila². Inštitút Ranolder bol zhabaný a dcéry kresťanskej lásky v Maďarsku rozpustené).

O niekoľko rokov po slávnosti začala s. Romana pripravovať školu na Medzinárodný festival zborových piesní, ktorý sa mal konať v Berne, vo Švajčiarsku, do 23.-27. apríla 1948. S. Romana uvádza program – je to veľmi zaujímavý, 13-stranový dokument, ktorý opisuje históriu zboru „Ranolder“ a podáva nasledovné informácie:

«V priebehu týchto päťdesiatich rokov existenciu Inštitútu Ranolder vznikli mnohé ďalšie školy: základná škola, stredná škola, odborná škola, základná škola 2. stupňa pre dievčatá a tiež učiteľský vzdelávací inštitút. Celkový počet žiakov a študentov týchto škôl je

² Ranolder Jubileumi Emlékkönyv. Budapešť, 1943.

1600. Za toto obdobie boli tri rôzne zbory. Tieto tri zbory sa dlhé roky cvičili spoločne harmonicky. Zložené zbory, v ktorých spievalo asi 300 členov, dosiahli viaceré úspechy pod názvom „Veľký zbor Ranolder“ ».

Nádherný program, ktorý pripravila s. Romána, predstavil celému svetu hudby nádherný program hudobnej formácie v Maďarsku. Nanešťastie obmedzenosť ducha komunistického režimu začiernil túto víziu medzinárodného vyžarovania. Krátko pred festivalom v Berne vláda zamietla zboru dovolenie zúčastniť sa na ňom.

Mohli by sme napísať omnoho viac o tejto pozoruhodnej žene, sestre Romane Csorda. Jej spolupráca so skladateľom a hudobníkom Kodály pri šírení hudobného vzdelávania v Maďarsku si zasluhuje, aby bola uznaná a zverejnená.

Sestra Mary Alice Hein
Emeritná profesorka na Univerzite Najsv. Mena

D

*Dejiny
Spoločnosti*

CHUDOBNÝ PODĽA SV. VINCENTA

U sv. Vincenta môžeme spoznať tri druhy prístupu k chudobnému. Často sú spletené, alebo presnejšie, spojené:

1. prístup viac-menej sociálneho typu.
2. prístup pastoračného typu.
3. prístup mystického charakteru.

I. Najskôr ľudský vzťah **EKONOMICKÉHO A SOCIÁLNEHO TYPU.**

Sv. Vincent ešte v detstve poznal, ako žije chudobný, keď žil v rodine, v jeho spoločenskom prostredí. V tejto rozhodujúcej etape patrili medzi chudobných aj jeho rodičia, susedia, vinohradníci a roľníci, ktorých život a namáhavú prácu opísal reálne. Medzi chudobných patrili aj dedinské devy, ktoré tak často opisoval v konferenciách pre dcéry kresťanskej lásky.

Pri analýze ozvien tejto prvej skúsenosti si uvedomujeme, že mladý Vincent najskôr vnímal chudobu ako zlo a chudobných ako obeť. Neskôršie bude hovoriť spoločenským, ktoré založil, o evanjeliovej chudobe, o sociálnej nespravodlivosti, ktorá provokuje chudobu, ako by dal tej prvej chudobe viac reality.

Predtým, ako bude Vincentov vzťah k chudobným pastoračnou realitou alebo mystikou, bude najskôr na rovine solidarity, na ľudskej rovine, v poriadku ekonomickom a sociálnom. Chudobe chcel uniknúť v roku 1595 s pomocou, či vypočítavosťou jeho rodičov. A keď v ju r. 1617 znovu objavil inými očami a s iným plánom, uzná ju.

Pre sv. Vincenta je chudobný človekom, ktorý trpí. Je ním muž, žena, či dieťa, nachádzajúci sa v neľudských a nespravodlivých ekonomických a spoločenských podmienkach. Toto ponímanie chudobného sa zakoreňuje u sv. Vincenta v jeho skúsenosti, v jeho prvej skúsenosti, kedy ešte nebol schopný považovať chudobného za privilegovaného Božím kráľovstvom (podľa Lukáša 4, 18 a nasl.) alebo ako tajomnú prítomnosť Ježiša Krista (podľa Matúša 25, 31 a nasl.)

Je jasné, že u sv. Vincenta nenachádzame hlbokú analýzu a výrazy spoločenského zápasu, aké používame v súčasnosti. Ale na začiatku a v základe všetkého, čo sv. Vincent podnikol v prospech chudobných, vždy nachádzame veľmi dlhú chvíľu, akúsi sociologickú pozornosť, prieskum konkrétnej situácie chudobných, ktorých stretol. Mohli by sme tu napísať množstvo citátov, či už ohľadom bratstiev, Misijnej spoločnosti (napr. pri rozdeľovaní pomoci pre Lotrinsko, Champagne a Pikardiu), alebo ohľadom dcér kresťanskej lásky, kde zdôrazňuje „telesnú“ službu.

Príkladom toho sú pravidlá prvého Bratstva kresťanskej lásky v Châtillone (Coste XIII, 423-435). Veľmi obsažný úvod pripomína evanjeliové dôvody a duchovnú hodnotu služby chorým. Nasledujúce stránky poukazujú zase na dôkladnosť, detaily a realizmus, s akými sv. Vincent preštudoval postavenie a situáciu týchto chudobných ľudí, niekedy zachádzal až k detailom týkajúcich sa stravovania a presných úkonov ošetrovateľky (Coste XIII, 426-429). Sv. Vincent sa nikdy nevzdiali od tohto realizmu, bude to charakteristický znak jeho vzťahu k chudobnému a celej jeho činnosti.

U sv. Vincenta je príznačné, že často pripomínal jeho spoločenskú príslušnosť k svetu chudobných a že sa toľko staral, aby udržal kňazov Misijnej spoločnosti a dcéry kresťanskej lásky na rovine života chudobných.

Poznáme napríklad dlhé váhanie, ktorými Vincent prechádzal predtým, ako prijal opátstvo Svätého Lazára. Zdá sa, že toto prijatie nepopierateľne urýchlilo a zdôraznilo to, čo by sme mohli dnes nazvať „uzatváranie do rehole“, o čom vieme, že sv. Vincent nechcel nič počuť. Štipku nostalgie cítiť pri spomienke na prvé roky v Dome „Dobrych dietok“: *“...budeme pokračovať v tých istých cvičeniach v ďalších farnostiach na pozemkoch menovanej pani počas viacerých rokov. Táto dáma chcela prispievať na existenciu kňazov, aby mohli pokračovať misie a za tým účelom nám zakúpila tento dom, Kolégium Dobrych dietok, kde sme sa utiahli ja a Pán Portail. Prijali sme medzi*

seba ešte jedného dobrého kňaza, ktorému sme prideliťi beneficium päťdesiat dukátov ročne. Všetci traja sme odchádzali kázat' a konať ľudové misie z dediny do dediny. Pri odchode z domu sme dali kľúč niektorému zo susedov alebo sme ho požiadali, aby išiel spať do domu. Všade som kázal vlastne tú istú kázeň, ktorú som obmieňal mnohými spôsobmi: bola o bázni Božej” (Coste XII, 8).

Misijná spoločnosť bola dobre zaradená do spoločenského prostredia, jednoduchého a chudobného. Aj čo sa týka dcér kresťanskej lásky sv. Vincent bol starostlivý, aby ich udržal na spoločenskej rovine slúžok tej doby. IX. a X. zväzok Coste a zvlášť v korešpondencii (až do konca jeho života) nám dovoľujú uvedomiť si, že čo sa týka sestier, toto sa mu podarilo omnoho lepšie.

Okrem „domu“ (ako hovoril sv. Vincent k označeniu ústredného domu), ktorý mal reputáciu rehoľného domu, boli skoro všade podmienky života podobné životu vtedajších služobníč. Bolo by zaujímavé čítať napríklad konferenciu z 28. novembra 1649 o práci (Coste IX, 483-498). Počas tejto konferencie sv. Vincent poznamenal: *“Vy sa však môžete užívať službou chudobným. Nie ste nikomu na ťarchu, ste sebestačné. Kiež by som to mohol robiť aj ja, ktorý som nehodný jest' chlieb, ktorý jem a kiež by som sa mohol čestne živiť, slúžiť môjmu blížnemu bez toho, aby som niečo vlastnil a bol niekomu na príťaž! Kiež dá Pán Boh, aby tak urobili aj naši dôstojní páni, aby sme boli nútení zanechať všetko, čo máme! Boh vie, ako si to vrúčne prajem. Ale nemôžeme to urobiť, preto sa musíme za to pokoriť”* (Coste IX, 494). Pokračoval svoje úvahy o finančnej a sociálnej situácii dcér kresťanskej lásky: *“Ak dá Boh, drahé sestry, a udelí vám milosť, že jedného dňa budete si môcť zarábať na živobytie a slúžiť chudobným aj v dedinách, ktoré nemajú možnosť, aby ste tam boli prítomné. To by bolo krásne. Ach, sestry budú slúžiť blížnemu, budú na mieste, kde budú slúžiť chudobným a budú vyučovať dievčatá bez toho, aby niekto k tomu prispel prostriedkami, ale len vďaka práce sestier na iných miestach a vďaka práci, ktorú urobíte vo chvíľach uvoľnenia... Ak to robia včely, ktoré zbierajú med z kvetov a ho znášajú do úľa za pokrm ostatným, prečo by ste to neurobili vy, ktoré máte byť nebeskými včelami? Ó, drahé sestry, keby Boh chcel udeliť túto milosť vašej Spoločnosti, aby ste mohli prispievať k opatrovaniu chudobných, vyučovaniu dievčat, k vydržiavaniu tohto ústredného domu... či by to nebolo veľké šťastie pre vás?”* (Coste IX, 494-495).

Tento text otvára málo známe obzory nad spoločenskou situáciu prvých dcér kresťanskej lásky, ako ju sčasti žili. Sv. Vincent povedal, že kiež by sa tak stalo i u „pánov“!

Povedzme si na záver: tento prvý typ vzťahu sv. Vincenta k chudobnému bol vzťahom hlboko ľudským a zvlášť pozorným k ekonomickej a sociálnej situácii prežívanej chudobnými. Vidíme dobre, že sv. Vincent si veľmi prial, aby jeho hlavné ustanovizne zdieľali istým spôsobom osud chudobných a robotníkov, aby dal ich vzťahu ľudský rozmer, hlbokú solidaritu.

2. Druhý typ priblíženia a vzťahu sv. Vincenta k chudobnému bol vzťah **skôr typu PASTORAČNÉHO**.

Pred pôsobením v Gannes-Folleville, okrem krátkych zastávok v Clichy, žil Vincent de Paul 17 rokov dosť ďaleko od chudobných. Vo Folleville sa ako kňaz cítil oslovený, podnietený. O šesť mesiacov tento kňaz sa rozhodne zasvätiť svoj život farnosti, t. j. pastoračnej činnosti a zodpovednosti.

Sv. Vincent bol teda vyprovokovaný náboženskou nevedomosťou a stavom opustenosti chudobných obyvateľov na vidieku zo strany Cirkvi. Túto situáciu chcel napraviť. Bolo to hrdinské rozhodnutie, pretože sv. Vincent odvážne zanechal svoj úmysel a túžby po slušnej „mastnej“ fare a závideniahodnému postaveniu, ktoré mal u rodiny Gondiovej. Ale toto rozhodnutie bolo ešte obmedzené – nateraz myslel na život a činnosť dobrého vidieckeho kňaza, v rámci zdanlivo klasickej pastorácie.

Pre neho chudobný bol človekom, ktorého treba evanjelizovať a zachrániť. Keď sv. Vincenta vo svetle evanjelia (Lk 4, 18), bude oslovený udalosťou v Gannes-Folleville, chudobný sa stane privilegovaným predstaviteľom evanjelia, prvým, ktorý bude pozvaný do Božieho kráľovstva. Toto dobre vyjadril BOSSUET: „Chudobný je prvorodeným synom, je skutočným dieťaťom Cirkvi – mesta chudobných. V porovnaní s bohatými, chudobný nepotrebuje udelenie „občianstva“ neba, pretože je skutočne občanom neba“.

V tomto type vzťahu k chudobnému existujú dva aspekty, ktoré musíme označiť a zdôrazniť. Z jednej strany je to pozitívny aspekt: podpora chudobného v rovine spásy a prednosť, ktorá mu náleží v pastoračnom pláne. Negatívny aspekt: chudobný zostáva ešte tým,

ktorému ohlasujeme, ktorého poučujeme, ktorému udeľujeme sviatosti, ktorému pomáhame, ktorému treba prinášať spásu.

Jasne vidíme, že v duchovnom a pastoračnom vývoji sv. Vincenta nastal nepopierateľný pokrok. Až doteraz bola jeho kňazská služba z veľkej časti riadená významnou rodinou a chudobní z toho mali úžitok len sčasti, keď bol príležitostne posielaný touto rodinou na ich majetky. Naproti tomu vidíme úplný obrat hodnôt a plánu, čo sa týka rozhodnutia prijatého v Châtillon. Odteraz bude dávať prednosť chudobným, bude im venovať aj väčšinu svojho času.

O tom svedčí postoj sv. Vincenta, keď sa vrátil do rodiny Gondiovej po krátkej prestávke v Châtillone: najväčšiu časť jeho plánov a času bude venovaná evanjelizácii chudobných na vidieku a počas ľudových misií (ako to vidíme v zakladajúcej listine), aby „sa celkom a výlučne venovali spásu chudobného ľudu tak, že budú prechádzať z dediny do dediny... kázať, poučovať, povzbudzovať a katechizovať týchto chudobných ľudí“ (Coste XIII, 198).

Teda chudobní budú odteraz jeho jasnou prednosťou a sv. Vincent toto nikdy neodvolá. Podobne sa stane aj pri všetkých zakladajúcich spoločenstvách: chudobnému rezervujú prvenstvo, ktoré sa prakticky uzavrie na istý druh výhrady, o ktorej som vám už hovoril, keď sme uvažovali o výraze „skutočne chudobní“ a o celi našej kongregácie.

V tomto prvenstve dané chudobným, v evanjeliovom duchu (Lk 4, 18) sa uskutočnil rozhodujúci pokrok v dejinách vzťahu sv. Vincenta k chudobnému. Ale ako som už povedal, chudobný zostane tým, ktorému sa prináša, dáva, ktorému sa káže, ktorý je poučovaný, povzbudzovaný, pre ktorého je určená katechéza. Vzťah zostáva ešte jednostranný a sv. Vincent neprišiel ku koncu svojho hľadania a stretnutia sa s ním. Vieme dobre, že skúsenosť zo Châtillon, zvlášť zo dňa 20. augusta 1617, ho viedla k prekonaniu posledného kroku, a to, že urobil nový pokrok, a to rozhodujúci.

3. Tretia etapa alebo tretí stupeň vo vzťahu sv. Vincenta k chudobnému bol **typu MYSTICKÉHO**, v plnom zmysle slova.

Tento pokrok môžeme spojiť s udalosťou v Châtillone, pretože tento nový krok urobil vo svetle Matúšovho evanjelia (25, 31) a tento text sv. Vincent cituje po prvýkrát v prvých pravidlách Bratstva zo Châtillon (23. 8. 1617).

Aj bez toho, aby sme vytvárali schému vnútorného napredovania sv. Vincenta, môžeme povedať, že ak Lukášovo evanjelium objasnilo a zjavilo celého bohatstva udalosti v Gannes - Folleville a bolo dôvodom založenia Misijnej spoločnosti, tak potom Matúšovho evanjelium (25, 31) objasnilo a zjavilo bohatstvo udalosti v Châtillon a bolo evanjeliovým podkladom založenia Bratstiev kresťanskej lásky a neskôr Spoločnosti dcér kresťanskej lásky.

Matúš, 25, 31: v tomto úryvku JEŽIŠ hovorí o poslednom súde: „*Bol som hladný a dali ste mi jesť; bol som chorý a navštívili ste ma... Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili*“. „*Bol som chorý a navštívili ste ma*“: je pochopiteľné, že táto veta „prenasledovala“ myseľ a modlitbu sv. Vincenta celý deň 20. augusta 1617 a v nasledujúcich dňoch. Nie je prekvapujúce, že ju nachádzame v spise z 23. augusta a aj v prvom pravidle Bratstva kresťanskej lásky v Châtillone, v novembri 1617 (Coste XIII, 424).

Najpozoruhodnejšia je cesta, ktorú môže vykonať evanjelium v duši a viere svätca. Je jasné, že sv. Vincent si postupne a stále jasnejšie uvedomoval, že chudobný – cez chudobného starca v Gannes, chudobnú rodinu v Châtillon – Ježiš Kristus, poslaný Bohom, priamo zasiahol v jeho živote. Jednak, v jednej chvíli sa rozhodol radikálne zmeniť kurz, a z druhej strany opäť nadobudol pokoj a rovnováhu. Chudobní z Gannes a Châtillon boli pre neho Božími znameniami, znameniami Božej vôle v jeho živote a v spoločenských, ktoré založil: „Ani P. Portail, ani ja, sme na to nemysleli!“

V tomto štádiu vzťah „Vincent // chudobný“ už nebol jednosmerný. Stále viac si uvedomoval, čo mu priniesli stretnutia s chudobnými vo Folleville a v Châtillon. Následne sv. Vincent bude venovať väčšiu pozornosť tomuto druhu udalostí, kde sa bude jednať o chudobných. Urobí z nich ozajstné „vytyčovanie kolíky“ jeho odvahy a podujatí.

Stále viac sa v ňom budú prehlbovať slová evanjelistu Matúša: „*Bol som hladný... bol som chorý... bol som vo väzení... mne ste to urobili...*“. Tieto Kristove slova sa stanú kľúčom ku každému stretnutiu sv. Vincenta s chudobným; budú kľúčom vinčenského vzťahu k chudobnému.

„*Hľa teda,*“ dcéram kresťanskej lásky povie toto. „*Preto im máte slúžiť úctivo ako svojim pánom, zbožne, lebo vám predstavujú osobu Pána Ježiša, ktorý povedal: „Čo ste urobili jednému z mojich*

najmenších bratov, mne ste to urobili!“ Teda, milé sestry, skutočne sám božský Spasiteľ je v tom chorom a prijíma vaše služby...” (Coste X, 332).

“Slúžte teda chudobným milo a s úctou, pamätajúc na to, že slúžite samému Pánovi Ježišovi, lebo on prijíma službu, ktorú preukazujete chudobným... keď je chorým, som chorým s ním, keď je v žalári, som tam aj ja, keď je v okovách, ťažia aj mňa...” (Coste X, 680).

Poznáte tieto slová adresované misionárom: *“Nemáme posudzovať chudobného sedliaka alebo chudobnú ženu podľa ich zovňajšku, ani podľa zdania ich ducha, tým viac nie, že často nemajú temer tváre, ani výraz rozumných ľudí, natoľko sú hrubí a svetskí. Ale obráťte medailu a svetlom viery uvidíte, že Syn Boží, ktorý chcel byť chudobný, je reprezentovaný v týchto chudobných. On v utrpení takmer nemal ľudskú tvár, pre pohanov bol bláznom a pre Židov pohoršením a cez toto všetko sa považoval za evanjelizátora chudobných... Ó, Bože! Aké je krásne vidieť chudobných, na ktorých sa pozeráme pohľadom Božím a s úctou, ktorú mal pre nich Ježiš Kristus!...” (Coste XI, 32).*

Text, ktorý sa zdá byť najdokonalejšou ozvenou duchovnej skúsenosti sv. Vincenta v jeho vzťahu k chudobnému, sa nachádza v Coste IX, 252: *“... keď slúžime chudobným, slúžime samému božskému Spasiteľovi. Je to naozaj pravda. Slúžite v osobe chudobných samému Pánu Ježišovi. Je to také pravdivé, ako to, že sme tu prítomní. Sestra, ktorá denne desaťkrát navštívi chorých, desaťkrát v nich nájde Boha. Sv. Augustín hovorí, že to, čo vidíme nie je isté, lebo zmysly nás môžu klamať, ale Božské pravdy sú neomylné. Keď navštívite biednych galejníkov v okovách, nájdete v nich Boha. Keď slúžite opusteným deťom, nachádzate v nich Boha. Ach, milé dcéry, aké je oblažujúce toto vedomie. Idete do príbytkov úbožiacov, ale nájdete v nich Boha. Opakuje, aké je to oblažujúce. Od sám prijme služby, ktoré preukazujete chudobným a chorým...”*

Odteraz vzťah sv. Vincenta k chudobným už nebude len vzájomný, bude jasne obrátený. Vincent bude citlivejším na to, čo mu chudobní prinášajú ako na to, čo by im sám chcel dať. Z toho vyplynie nový pastoračné a spoločenské správanie. Chudobný sa pre neho stal Ježišom Kristom. Chudobný je teda pánom a učiteľom. Preto misionári, dcéry kresťanskej lásky a panie zo spolkov kresťanskej lásky budú pri chudobnom v postoji, správy a duchu služby.

So spoločenským vývojom sa stal výraz „služba“ nejasným. Teraz je odborne diskreditovaný, čo cítime aj v slovníku duchovnosti. V 17. storočí tomu tak nebolo: odbornosť služobník alebo služobnica bola uznávaná bez komplexu, mala svoje práva a svoje povinnosti. A tak keď sv. Vincent hovorí o službe, služobníkovi alebo služobnici, nemusíme sa ponáhľať a vkladať za tieto výrazy a postoje to, čo sa týka služobníka Jahve alebo zo Zvestovania Pána. Najčastejšie kontext jasne poukazuje na to, že sv. Vincent, ktorý bol z prirodzenosti konkrétny, dal týmto slovám ich profesionálny zmysel a váhu. A keď teda opisuje napríklad správanie, ktoré má mať členka Bratstva kresťanskej lásky alebo dcéra kresťanskej lásky pri posluhovaní jedla chorého, je ľahké spoznať všetky gestá, ktoré pán alebo pani domu tej doby požadovali od svojej slúžky.

To preto, aby sme sa zbavili myšlienky, ktorú si niekedy utvárame o paternalistickom vzťahu sv. Vincenta k chudobnému. Je poľutovaniahodné, že slovo služobník stratilo svoju prítlačivú silu 17. storočia a stalo dvojznačné, bezvýznamné a tak trochu tendenčné. Vzťah „služobník/pán/ bolo zaiste jedným z najmenej ohrozených paternalistických pocitov... a čo malo za následok!

Práve na túto odbornú rovinu musíme odteraz umiestňovať vzťah sv. Vincenta k chudobným. Ak sa Ježiš Kristus skutočne stotožňuje s chudobnými, potom sa presadzuje i vzťah „Pán/služobník“ a musí úplne zmeniť zmyslenie a správanie.

Sv. Vincent bude naliehať najviac na jeden postoj, a to rešpekt, úctu... úctu voči chudobným, žobrákom alebo väzňom, ktorá nebola považovaná na tú dobu za samozrejmosť!

Niektorý nevládny človek by sa mohol uraziť, že do vzťahu s chudobným sa má vložiť celý, že toto stotožnenie Ježiša Krista s chudobným by mohlo byť pociťované za istý druh frustrácie vo vzťahu. Povedal by vám, že sa máme stretnúť s človekom, máme mu venovať celkovú svoju pozornosť a angažovať sa. Nemôžeme byť zároveň ustarostení o druhého, hoci by to bol sám Ježiš Kristus. A tak hľadanie Ježiša Krista v chudobnom by bolo pre niektorých niečím nezdravým!

Vďaka Bohu, sv. Vincent sa takto neanalyzoval. Toto by mu nenechalo veľa času na konanie. Ale keby sa niekto predstavil, aby mu vzniesol túto námietku, sv. Vincent by zaiste odpovedal slovami, ktoré zvyčajne povedal tým, ktorým sa nikdy nepodarilo zaangažovať sa

a niečo vykonať. Viera sv. Vincenta bola taká, že pre neho bolo jasné, že Ježiš Kristus je prítomný v chudobnom, ale to ho nikdy nevedlo k tomu, aby neprehliadol osobu chudobného alebo ťarchu jeho spoločenského postavenia.

Zostáva nám, aby sme si stručne pripomenuli v logike toho, čo sme nazvali mystickou rovinou vzťahu „Vincent // chudobný“, mimoriadnu jednotu, ktorú toto presvedčenie utvorilo v jeho živote a spiritualite.

Sv. Vincent bol skúseným človekom, o udalosti spontánne uvažoval, meditoval, poučil sa z nej. V tomto procese môžeme vidieť pôsobivú logiku a stálosť. A tak udalosť zo Châtillonu vo svetle Matúšovho evanjelia 25, 31 bola cestou a postupne nadobudla priestor dôležitého styčného bodu stavby a rovnováhy. Všetko bolo viac-menej vedome organizované okolo jasnej vety: „Ježiš Kristus je chudobný, čo je také pravdivé, ako to, že sme tu prítomní“.

A tak napríklad to, čo prežíval kedysi v napätí a v rozpore, sa stalo mimoriadne jednoduché. Akonáhle Ježiš Kristus bol v chudobnom, viera a misia, viera a služba, viera a život boli v dokonalej súvislosti. Ak sa jednalo o rozjímanie a službu, už tu nešlo o konkurenciu: *“Milé sestry, služby chudobným treba dať prednosť pred všetkými ostatnými vecami”*. S takým kategorickým princípom niet mnoho možných výnimiek, hoci by boli aké vznešené. Sv. Vincent spresňuje: *“Môžete dokonca aj nejst’ na sv. omšu v nedeľu a vo sviatok, ale pravdaže, iba v krajnej potrebe. ... Je to dôvod, o ktorý sa opiera princíp, ktorý je veľmi zaujímavé počuť: “Takto môžete byť isté, že ste verné svojim pravidlám tým viac, že poslušnosť je milšia Bohu ako obeta. Slúžite tak samému Pánu Bohu. Azda si len nemyslíte, že Pán Boh nekoná tak rozumne ako páni tohto sveta. Keď jeden svetský pán povie svojmu sluhovi: „Urob to“ a nečakajúc na vykonanie prvého rozkazu, dáva mu už druhý, nemôže sluhovi zazlievať, ak ten nechá prvý príkaz nevybavený a vykoná len druhý; naopak, takto bude s ním spokojnejší. Tak je to aj u Pána Boha. On vás povolal do Spoločnosti, aby ste slúžili chudobným, aby mu táto vaša služba bola milá, dal vám pravidlá. Ak v tom čase, keď sa máte cvičiť v nich, vás volá inde, milé dcéry, len idte bez meškania a nepochybujte, že tak plní jeho najsvätejšiu vôľu”* (Coste IX, 216).

Pre nás, ktorí sa usilujeme nájsť spojenie medzi spiritualitou sv. Vincenta a jeho duchovnou skúsenosťou je v tomto texte pozoruhodná

a významná ľahkosť a spontánnosť, s akou sv. Vincent spája a stotožňuje do jedného bytia Boha, ktorý hovorí v pravidlách, s Bohom v rozjímaní, vo svätej omši a Bohom prítomným v chudobnom. Pre neho je to jednoducho ten istý Pán, ktorý najskôr prikázal jednu vec a potom rozkázal inú vec. Pre neho je to „opustiť Boha pre Boha“.

Keď Vincent vidí Ježiša Krista v chudobnom, konštatuje, že všetko sa zdá spojené a má súvislosti vo viere a živote: rozjímanie, eucharistia, misia, služba. Aby sme sa mohli dopracovať v takej jednote viery a života, stačí, aby sme sa skutočne stretli s Ježišom Kristom v chudobnom!

Vďaka Bohu, všetci sme pozorní voči evanjeliovým hodnotám, ktoré žijú chudobní. Dnes nás sv. Vincent pozýva, aby sme pokročili dopredu a do hĺbky, zašli ďalej ako po tieto samotné hodnoty, aby sme sa stretli aj so živou osobou Ježiša Krista, hoci to, čo sa stalo pre mystika Vincenta de Paul samozrejmosťou, pre mnohých z nás sa môže stať len nekonečným úsilím vo viere.

Na záver tejto úvahy, pýtajme sa pravdivo na kvalitu nášho vzťahu k chudobnému na rovine spoločenskej, pastoračnej a mystickej. Ako sv. Vincent, máme udržiavať tieto tri dimenzie, hoci tretia sa musí živiť z ostatných dvoch a musí ich oživovať. Nech nám sv. Vincent pomáha vzrastať v meditácii, chápanosti a uvádzaní do života Lukášovho (4, 18) a Matúšovho (25, 31) evanjelia. Sú to dva texty, ktoré sú pravými svetlami a hlavnými smermi úvahy a duchovnej skúsenosti svätého Vincenta.

P. Ján MORIN, CM

Svätá Lujza de Marillac

1591 – 1660

Ú V O D

«... v Cirkvi sú **všetci povolani k svätosti**, či už patria k hierarchii, alebo sú pod jej vedením, ako hovorí Apoštol, „Boh chce vaše posvätenie“ (1 Sol 4, 3). A táto svätosť Cirkvi sa neprestajne prejavuje a má prejavovať v ovocí milosti, ktoré Duch Svätý prináša vo veriacich;.... Podľa tejto svätosti, ktorej sa im dostalo, majú s pomocou Božou aj žiť a ju zdokonaľovať. Apoštol ich napomína, aby žili ako „sa patrí na svätých“ (Ef 5, 3), a si osvojili „ako vyvolení Boží, svätí a milovaní, city milosrdenstva, dobrotivosti, pokory, miernosti a trpezlivosti“...

Cirkev uvažuje aj nad napomenutím Apoštola, ktorý pobáda veriacich k láske a vyzýva ich, aby zmýšľali o sebe tak, ako Ježiš Kristus, ktorý sa „zbavil svojej rovnosti s Bohom a prijal na seba prirodzenosť sluhu, bol poslušný až na smrť“... »

Tieto riadky sú z koncilovej konštitúcie Lumen Gentium, 5. kapitoly o **povolani k svätosti**. Umožňujú nám zahľadiť sa na princípy stanovené 2. vatikánskym koncilom o živote a činnosti tej, ktorú dnes voláme svätou Lujzou de Marillac, znamení a podnecovateľke kresťanskej lásky».

V tejto prvej časti nám rozpovedajú niektoré tajomstvá nasledovní svedkovia:

- svätý Vincent,
- Maturína Guérin a prvé sestry,
- prví dejepisci: Gobillon a Abelly, ktorí opísali jej život pravdivo na tú dobu. Nežili v blízkosti sv. Lujzy, ale vyhľadávali

informáciu u blízkych, študovali jej spisy ako i spisy jej sekretárov.

- Sestra Mária de Geoffre de Chabrignac /d'žofr d'šabriňak/: zozbierala všetok dostupný materiál, čím vyzdvihla začiatky a pripravila blahorečenie Lujzy de Marillac. Sestra Mária de Geoffre de Chabrignac ku koncu života, zoslabnutá chorobou, nevidela výsledok prípravnej práce, ale nič si nenárokovala, pretože ako povedala: *«Som len nesúca, nenápadná robotníčka, ktorá zozbierala materiály a ničí mažiara. Ale pevne verím, že nastane chvíľa, kedy Prozreteľnosť pošle robotníka schopného urobiť z tohto všetkého krásnu pamiatku, ak je to v Božom pláne»*.

SVEDKOVIA HOVORIA A KONAJÚ

SV. VINCENT DE PAUL

9. októbra 1952 generálny predstavený Spoločnosti dcér kresťanskej lásky P. William Slattery napísal predslov ku knihe, ktorá zhŕňala konferencie sv. Vincenta pre dcéry kresťanskej lásky: *«... Keď budete počúvať vysvetľovanie vašich svätých sľubov a pravidiel, všetko sa stane jednoduché, jasné a pochopiteľné. Jeho reč, štýl, prirovnania a príklady sú stále **krištáľovo jasné**. Tieto konferencie môžeme porovnať k **jazeru**, ktorého voda nám dovoľuje vidieť dno, taká je čistá; alebo ich môžeme prirovnať k **záhrade**, kde môžeme hľadiť na krásne kvety, pretože lúče žiarivého briliantu ich tak osvecujú a dávajú im vyniknúť... »*.

P. Vincent bol veľmi chorý v čase smrti sv. Lujzy. 24. júla 1660 zvolal sestry, aby sa zhovárali o čnostiach zosnulej Slečny Legras: *«vašej drahej matky tak, ako ste ju videli a mali medzi sebou»*. Trom sestrám položil tri otázky:

- Dôvody, ktoré máme, aby sme sa rozprávali o čnostiach zomrelých sestier a zvlášť Slečny Le Gras, vašej drahej Matky. Tento bod nebol preberaný, bolo by to príliš dlhé - povedal P. Vincent.
- Druhý bod sa týka čností, ktoré ste u nich spozorovali.
- Tretí bod je o čnosti, pre ktorú ste sa rozhodli, že sa budete v nej cvičiť.

Sestry sa vyjadrili jednoduchými, láskavými slovami, plnými pokory a prosili o odpustenie za zanedbanie navrhovanej čnosti.

Pán Vincent ukončil žehnaním vyslovených prosieb o odpustenie a pokračoval: «*Ach, milé sestry, aký krásny **obraz** vám predstavuje Boh pred oči a vy samé môžete maľovať na ňom! Áno je to krásny obraz, na ktorý máte pozerat' ako na vzor povzbudzujúci vás k nasledovaniu, aby ste si osvojili jej poníženosť, jej lásku, zhovievavosť, rozvážnosť v správaní a aby ste si spomenuli, ako si ona počínala vo všetkom, aby sa jej skutky podobali skutkom Pána Ježiša. Robila tak, ako hovorí sv. Pavol: «Už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus». **Aký krásny obraz je to! Bože môj, aký krásny obraz!**». A Pán Vincent opäť spomína pokoru, vieru, múdrosť, správny úsudok a vždy snahu o zhodu s konaním Spasiteľa. Tu sa osobitne zastavuje pri skromnosti, rozvíja túto čnosť a dáva rady, ako sa stať čnostnou. «*Chráňte sa zle hovoriť o svojich spolusestrách. Keby ste tu, v dome vašej Matky, Slečny Le Gras upadli do tejto chyby, hneď si povedzte: «Kde som to, aby som sa nechala tak strhnúť?»... podľa príkladu vašej dobrej matky rozhodnite sa pracovať na sebazdokonalení a strániť sa všetkého, čo by sa Bohu na vás nepáčilo*».*

... *Milé sestry, aké je bolestné vidieť sestry, ktoré nosia meno dcér kresťanskej lásky, ale v skutočnosti nimi nie sú.... veru neslúžia na povzbudenie. Ošklbávajú Spoločnosti ako také kura a po kuse z nej trhajú. **Dcéry trhajú svoju matku.***

... *Ukončíme rozhovor, sestry. Za každú cenu sa musíte stať čnostné. Povedzte si v srdci: «Zriekam sa seba, chcem vo všetkom, čo budem robiť, hľadať Boha a ísť priamo k nemu... Slečna Le Gras a jej dobré dcéry, ktoré sú teraz v nebi, videli v tom hlbokú pravdu... Bože môj, daj, aby ťa začali dokonale milovať, aby všetko robili pre teba, aby si zhromažďovali poklady tak, že sa ti budú páčiť vo všetkom. Ach, drahé sestry, aké je krásne vidieť takúto dcéru!»*

Čo máme zachytiť z tohto «**krásneho obrazu**», ktorý nám predstavil P. Vincent na počesť Lujzy de Marillac? Všetko, čo Lujza prijala vo svetle čnosti, rozjímaní a lásky, vyjadruje s bohatstvom, ktoré je schopné vytvoriť spojenie s Bohom. V nekonečnom množstve prejavov nachádzame jej poučenia, aplikácie a rozhodnutia, ktoré objasňujú duchovné zásady a smernice, ktoré prešli žasnúcim pohľadom P. Vincenta. On pomáha, schvaľuje, povzbudzuje, posudzuje s rozvahou a pokojom, po tom „ako o tom uvažoval pred

Bohom“. Lujza sa obetovala bez akýchkoľvek ľudských záujmov žiarivej milosti Ducha Svätého; často zasiahol Boh, aby vtláčil pečať na to, čo učila a žila.

«Tu je teda obraz, milé sestry, na ktorý môžete hľadiet: je to obraz poníženosti, milosrdnej lásky, láskavosti, trpezlivosti v jej chorobe. Aký krásny obraz!» (Konferencia z 24. 7. 1660).

MATURÍNA GUÉRIN¹⁴

Zlatá kniha dcér kresťanskej lásky z r. 1633 až 1670 predstavuje spomedzi sestier niekoľko aspektov zo života sestry Maturíny Guérin.

„Sú to prvé poznámky, ktoré by sa mali čítať po živote sv. Vincenta a sv. Lujzy de Marillac, pretože sestra Maturína Guérin dala „lesk a dokonalosť našej Spoločnosti“ tým, že splnila všetky úmysly našich sv. zakladateľov“ (rukopis).

Maturína Guérin bola spolu so Zakladateľmi, sv. Vincentom a sv. Lujzou, «základným kameňom Spoločnosti». Dostala od Boha veľkú priazeň, či už v prirodzenom poriadku, ako i nadprirodzenom. Nechýbali jej životné skúšky, ale «na exercíciách som sa rozhodla úplne sa odovzdať Bohu».

Sv. Vincent ju zavolať, aby sa stala sekretárkou Slečny Le Gras. Vďaka svojej horlivosti a vernosti svätým pravidlám, vždy pokorná a príkladná v celom svojom správaní, bola účinnou sekretárkou sv. Lujzy. Spomedzi tzv. „malých zošitov“ napísaných prvými sestrami, 16 napísala Maturína Guérin. Zozbierala príhovory sv. Vincenta, dala ich opísať, aby sa rozšírili. Jej vďačíme za 4 hrubé zväzky konferencií Pána Vincenta, ktoré zozbierala Slečna Le Gras, ale nemala čas ich spísať. Okrem toho spísala aj príhovory o čnostiach zomrelých sestier. Zápisnice z rád boli tiež spísané s. Maturínou. Pán Vincent a Slečna Le Gras hľadeli na ňu ako na vyrovnanú osobu a veľmi vhodnú na službu, ktorú jej chceli zveriť. Poslali ju do La Fère /la fér/ ako sestru služobnicu a do Belle Isle en Mer /bel il ä mér/. Po Belle Isle bola zvolená za asistentku a krátko nato bola zvolená za generálnu predstavenú, dovedna tieto mandáty trvali 21 rokov. Ako 37.-ročná začala generalát. Prežívala veľkú úzkosť zakaždým, keď bola zvolená do tohto úradu. Jedine podriadenosť Bohu bola schopná

¹⁴ Život s. Maturíny Guérin predstavila s. Charpy v Ozvenách z r. 1986. Vid' aj Ozveny čísla 3, 4, 5/2004.

«skloniť šiju» pod týmto ťažkým bremenom. Pán de Chevremont povedal na konferencii o jej čnostiach, „že sa strávila ako plameň, t. j. svietila pre blížneho“.

Za toto dlhé obdobie generalátu nechala s. Maturína sestrám duchovnú kyticu, ktorá je vždy aktuálna:

- *«Jazyk interpretuje to, čo leží na srdci...»*
- *Musíme sa nechať viesť, aby sme boli pokornými.*
- *Urovnajte sa vždy v láske.*
- *Musíme byť veľmi pozorné na Boží hlas v hĺbke nášho srdca.*
- *Ach, Bože môj, ako môžeme žiť spokojne, keď sa riadime podľa svojho úsudku! Šťastní sú tí, ktorí sa nechajú viesť.*
- *Pravidlá a štatúty boli vytvorené na to, aby boli zachovávané, a preto nesmieme opomenúť ani jeden. Keby sme pohrdali malými vecami, nebadane by sme zanedbali aj veľké».*

Po smrti svätej Lujzy

Sestra Maturína je sestrou služobnicou v Belle Isle. Sestra Margita Chétif sa stala generálnou predstavenou po sv. Lujze menovaním P. Vincenta 14. 9. 1660. V zmätku, ktorý prežívala, napísala Maturíne Guérin prosbu o pomoc: *«Pokorne vás prosím, drahá sestrička, keby ste mi zaslali písomne zbierku hlavných čností, ktoré ste spozorovali na zosnulej Slečne, našej drahej a ctihodnej Matke, zvlášť čo sa týka nášho vedenia, aby som tak s Božou pomocou ju mohla nasledovať v tom, čo budem môcť. Vidíte potrebu, v ktorej sa nachádzam a keďže vám Boh dal milosť žiť tak dlhý čas blízko nej, dúfam, že sa od vás dozviem, čo mi bude najpotrebnejšie. Prosím vás, drahá sestrička, neodmietnite mi tejto skutok lásky, ktorý tak veľmi potrebujem... »* (porov. Dokument č. 822)

Sestra Maturína dlho neodpovedala na túto pokornú a láskavú žiadosť. O niekoľko mesiacov jej napísala: *«Už som vám prejavila, že keď vám zašlem spomienku na to, čo som mohla spozorovať u zosnulej Slečny, našej drahej generálnej predstavenej, môžem sa obávať, že to môže urobiť viac krivdy ako úžitku... preto som sa tak dlho neozývala».* A sestra Maturína napísala spis (ktorý je teraz vytlačený na desať strán), a začala potešujúcou poznámkou: *«V tejto dobrej duši som spozorovala toľko čností, že neviem, ktorou mám začať: jej viera v každodennom živote, jej nádej v Božiu milosť a vedenie Pána Vincenta pri založení Spoločnosti v službe chudobným»...* A sestra Maturína pridáva, že bolo treba veľmi dúfať,

že to podnikne. Nepotrebovala priemernú lásku, že v tom bude pokračovať. *«Trpezlivosť, obozretnosť, opatrnosť, múdrosť, pokora, veľká horlivosť o dokonalosť svojich členiek bol jej každodenný chlieb».* Ťažké dni a roky nechýbali, ale Lujza sa vždy vracala k vedeniu Prozreteľnosti a k trpezlivosti Pána Vincenta, ktorý hovorieval, že Boh očisťuje Spoločnosť od toho, čo by jej mohlo uškodiť. Dlhé rozvinutie pedagogiky vo formácii sestier v ťažkých obdobia svedčí o jej láske, ktoré sa bude dať spoznať v jej listoch napísaných osobne každej sestre zvlášť».

Sestra Maturína toto doplnila o jednu osobnú dôvernú poznámku: *«Keď som mala česť písať jej listy, nebrala som vtedy do úvahy krásne ponaučenia, ale teraz obdivujem, s akou rozmanitosťou ich podávala. Jednej vštepovala zachovávanie pravidiel, druhej bázeň, tamtej čistú lásku k Bohu a tak ďalej. Neunavovala sa písaním a viedla aj sestry k tomu hovoriac, že tento prostriedok a malé darčeky udržiujú priateľstvo... zachovávala to, čo vedela o chybách sestier... starala sa o všeobecné dobro, či už duchovné, alebo materiálne... bola na obdiv...*

Okrem toho som na nej videla ducha chudoby, poslušnosti a pokory... Keď sme boli všetky pohromade, prejavila veľkú radosť z toho, že náš Pán je uprostred nás.

Posledná poznámka týkajúca sa správania sestier: hovorila, že netreba pohrdáť prirodzenými milosťami, ktoré spoznáme na osobách, pretože je to veľký prostriedok, ktorým môžu vykonať veľa dobra, a keby bolo treba prinútiť sa a nútiť jej prirodzenosť, neurobili by sme to, čo robíme, keď sa naša náklonnosť dá k tomu strhnúť».

Na záver tejto dlhej reči s. Maturíny o niektorých zásadách, ktoré mala sv. Lujza čo sa týka sestier a vývoja malej Spoločnosti, pripomenula to, čo bolo potrebné dcéram kresťanskej lásky: silnú dôveru v Boha, odovzdanosť do jeho rúk, aby mohol vykonať to, čo chcel, nehľadiť na ťažkú funkciu, ani nízku, ani vysokú, vzdať sa seba pri vnútorných ťažkostiach, nehľadiac akoby boli naše, ale ako prostriedok ako ctíť nášho Spasiteľa a že je potrebné usilovať sa o solídnu čnosť... »

MIKULÁŠ GOBILLON

Farár vo sv. Vavrincovi, prvý životopisec sv. Lujzy de Marillac.

Kto je to Mikuláš Gobillon?

Narodil sa 26. 9. 1626 v šľachtickej a starobylej rodiny v kraji Perche /perš/; bol vnukom Mikuláša Gobillon, advokáta Roy à Mortagne /rwa a mortaň/ a Jakubky de Surmont, jednej z vychýrených rodín tejto provincie kvôli starobylosti ich šľachtictva, ktoré malo rytiersky titul už 500 rokov. Jeho strýko bol vrchným sudcom v Mortagne. Táto rodina vždy vynikala v meči a šatstve.

25. 8. 1653 sa stal diakonom a abiturientom v Sorbonskej spoločnosti. V r. 1655 sa stáva farárom vo Sv. Petrovi z Brétigny /bretini/, ktorá patrila do Parížskej diecézy. Do farnosti sv. Vavrince prišiel krátko po smrti našej svätej zakladateľky DKL, **a stal sa jej prvým životopiscom**. Prvý kaplán jeho nástupcu sa vyjadruje v krátkej poznámke o ňom takto:

«Slávny Pán Gobillon, farár vo sv. Vavrincovi, hodný odporúčenia kvôli svojim zásluhám a talentom, pre vynikajúce vedomosti, ako najväčší teológ svojej doby, ako doktorská autorita na Teologickej fakulte v Paríži, ktorej sa stal najstarším členom zboru pre svoj vek a svojou hlbokou učenosťou si zasluhoval dôveru všetkých kardinálov Kráľovstva, ktorí si ho vybrali za svojho radcu a hlavného vikára, a okrem toho predstavený 18-tich cirkevných alebo rehoľných spoločností. Zdá sa, že sám kráľ sa mu zdôveroval. Ľudovít XIV. určil Mikuláša Gobillona do počtu siedmich osobností, medzi ktorých patrili dvaja generálni vikári, ktorí mali zvoliť jedného, aby sa stal predstaveným v kráľovskom kláštore Port-Royal. V r. 1663 jeho vazali mu prejavili lichotivé ocenenie. Zhromaždenie Fakulty na Sorbone ho menovalo za jedného z desiatich vyslancov poverených vypracovaním prehlásenia pre kráľa a parlament o «skutočných pocitoch fakulty týkajúcich sa kráľovskej autority»¹⁵.

Vďaka týmto textom P. Gobillon sa stal známejší. Jeho talenty mu veľmi pomohli pri prezentácii Lujzy de Marillac za pomoci dokumentov od sestry Margity Chétif a s. Maturíny Guérin. Ďalšie farské spisy opisujú detaily o pohrebnom sprievode Lujzy de Marillac, ako to bolo zvykom v tej dobe.

¹⁵ «Dejiny farnosti a kostola sv. Vavrince v Paríži», spísal Ľudovít Brochard, bývalý kaplán vo sv. Vavrincovi, 1923.

«**Spomienka na pohrebný sprievod Lujzy de Marillac**», vdovy po šľachetnom mužovi Antonovi Le Gras, poradcovi a bežnom sekretárovi zosnulej Márie de Médicis, kráľovnej Francúzska.

Zakladateľka a generálna predstavená Dcér kresťanskej lásky, služobníc chudobných chorých vo farnostiach, zomrela v dome Faubourg, ktorý je pred domom Sv. Lazára, bude pochovaná v jej farskom kostole sv. Vavrinca, v kaplnke Navštívenia Panny Márie, v stredu, 17. apríla 1660.

1. Osobná účasť pána farára: podľa vôle príbuzných
2. Svätá omša: hlasná, „Prose et Libera“
3. Podľa vlastných práv farnosti
4. Pomocníci prelátov chóru a nosiči v počte 18
5. Štyria miništranti

Prijal som 15 livier za uvedený obsah z rúk dcér kresťanskej lásky, dnes, 8. apríla roku 1660. Podpísaný Prévost.

Práva farnosti neboli zaznamenané v predchádzajúcom texte, t.j. zvonenie podľa ľubovôle, zamatové závesy na chóre, sviece, vystavenie veľkého procesiového kríža, odkrytie podlahy a zeme v kaplnke Navštívenia. Zaplatenie bolo potvrdené nasledovnou poznámkou:

«*Podpísaný koncipient kostola sv. Vavrinca priznávam, že som prijal v sume 21 livier a 19 sólov za vlastné práva kostola pohrebného sprievodu, z rúk sestier kresťanskej lásky, čím sme vyrovnaní čo sa týka i ostatných zaplatených poplatkov, dnes, 8. apríla 1660*». Podpísaný Houel.

Pán Gobillon sa ujíma svojej farnosti. Nasledujú dokumenty a dodatky. Celá kapitola je venovaná službe chudobným «dcér kresťanskej lásky», ktorá bola pravdepodobne prevzatá zo spisov Lujzy de Marillac alebo Všeobecných pravidiel z r. 1672, podpísaných Pánom Almérasom a označených jeho pečatou.

MONS. GOBILLON, PRVÝ ŽIVOTPISEC LUJZY DE MARILLAC

1676 !

Pán Gobillon nebol prítomný vo sv. Vavrincovi za života sv. Lujzy, poznal však dcéry kresťanskej lásky a ich obetavosť, ktorú oživovala ich zakladateľka, ako ju volal. Žasol nad všetkým: dcéry, zakladateľka, chudobní, školy. Dopytoval sa. Sestra Margita Chétif a neskoršie Maturína Guérin mu pomáhali spismi a rozhovormi.

Po niekoľkých rokoch bola kniha pripravená a začínala sa listom kráľovnej, bola doplnená jeho odporúčaniami, schválením prelátov a doktorov. Ucelený obsah povzbudzuje nielen k čítaniu, ale i k prehĺbeniu a meditácii. Kniha má svoje chyby, súčasné prieskumy umožnili v nej doplniť dôležité údaje.

List kráľovnej

Už z prvých riadkov je jasný cieľ spisovateľa: *«Nemôžem napísať život jednej známej zakladateľky súčasnosti bez toho, aby som zároveň nehovoril o pôvode komunity dcéry, ktoré založila... Je to Spoločnosť, ktorá sa venuje službe chudobným, aby im pomáhala vo všetkých druhoch biedy, potrieb... »*

Na niekoľkých stránkach opisuje iniciatívu kráľa a kráľovnej s chválorečou o všetkej chudobe. Niet tu zmienka sv. Vincenta, ale ak chudobní – hocijakí – nepoznajú čo je to láska, pomoc zo strany ich rodín, on /kráľ/ dopĺňa tento nedostatok hojne a umožňuje, aby im v ich chorobách slúžili milosrdné dcéry, ktoré rozhodnutím užším a svätejším ako všetky prirodzené zväzky, horlivo pomáhajú vo všetkých potrebách duše a tela...

«Hoci je táto ich Spoločnosť malá, ale je veľká a významná kvalitou jej osôb. Je veľká, značná vďaka rozsiahlosti jej zamestnaní... z tohto dôvodu, pani, táto Spoločnosť chcel, aby verejnosť poznala dejiny svojej Zakladateľky a aby prehlásila celej Cirkvi úmysly jej povolania, schopnosti jej horlivosti. Myslí, že je potrebné obrátiť sa na Vaše Veličenstvo, aby úpenlivo žiadala pomoc, ochranu vašej kráľovskej zbožnosti pri vykonávaní jej prác... »

Text sa končí úctivými pozdravmi pre kráľovnú.

Vlastné dielo P. Gobillona predchádza krátke upozornenie vyjadrené poníženými a zároveň pochvalnými slovami:

«Detail takého svätého života som si pozorne a presne nevšimol, ako by si zaslúžil. Mohol som zachytiť len všeobecnú myšlienku o jej čnostiach podľa spomienok, ktoré mi boli odovzdané. Dali mi do rúk veci týkajúce sa inštitúcie jej Spoločnosti a jednotlivé založené diela. Prečítal som si viaceré z jej listov a výňatky, ktoré zanechala vo svojich Meditáciách a konferenciách. Pýtal som sa osôb, ktoré ju poznali a ktorých spomienka môže slúžiť za svedectvo jej skutkov. O tomto všetko podávam prehľad, ktorý by mohol byť dlhší, keby som mohol spoznať celý predmet, z ktorého boli tieto texty vyňaté...»

Pán Gobillon potom pridáva opis svojich prieskumov: *«Myšlienky, ktoré som v nich našiel, sa mi zdali také pevné, vznešené a dojímavé, že som ich považoval za hodné, aby boli zozbierané pre poučenie jej dcér, pretože nič nemohlo byť schopnejšie vštepíť im lásku a vernosť k ich povolaniu, ako slová ich Matky, ožívovanej a naplnenej Božím Duchom... »*

Doplňujúca poznámka

P. Gobillon bol prvým životopiscom Slečny Le Gras, ale pri blahorečení sv. Vincenta mu pridali inú, menej známu „ozdobu“.

Sestra Mária de Geoffre vyzdvihla niekoľko výňatkov z procesu blahorečenia a kanonizácie ctihodného Božieho sluhu Vincenta de Paul.

Vo vysvetľujúcich poznámkach svedectva P. Gobillon ako 139. svedka, kňaza, doktora teológie na Sorbone, generálneho vikára kardinála de Noailles, parížskeho arcibiskupa, vo veku 79 rokov, farára vo sv. Vavrincovi, možno čítať:

«Lujza de Marillac (Slečna Le Gras) spoluzakladateľka Spoločnosti dcér kresťanskej lásky... že Lujza de Marillac, vdova Le Gras, je zakladateľkou Spoločnosti dcér kresťanskej lásky so sv. Vincentom de Paul, je tradíciou rozšírený fakt, svedeckými výpoveďami procesu svätého Vincenta (hoci sa jedine týka osoby svätého Vincenta), je skoro zbytočné uvádzať dôkazy. Dôkazy sa nachádzajú v rôznych výňatkoch spisov Spoločnosti, v listoch svätého Vincenta, v listoch Slečny Le Gras, v svedectvách ďalších pokolení a zvlášť v knihe podanej v čase procesu kanonizácie svätca pánom Gobillon, duchovným správcom farnosti sv. Vavrinca v Paríži, 139. svedkom v tomto procese, a ktorého kniha sa nazýva „Život Slečny Le Gras, zakladateľky a prvej predstavenej Dcér kresťanskej lásky, služobníč chudobných chorých“ /Vydanie 1676/. Zdá sa nám teda, že všetky svedectvá procesu sa vzťahujú na založenie Spoločnosti, môžu sa aplikovať na Slečnu Le Gras tak isto, ako na svätého Vincenta a že argument, ktorý bol prijatý kvôli výnimočnosti povolania a diel dcér kresťanskej lásky vzhľadom k svätosti ich zakladateľa, môže slúžiť pri overovaní svätosti ich zakladateľky».

1769 !

Vydanie P. Gobillon bolo vyčerpané a do obehu bolo dané nové dielo s označením **«Život ctihodnej Lujzy de Marillac... od**

Pána Gobillona, duchovného správcu sv. Vavrinca, zrevidované, opravené a doplnené dielo Pána Collet-a, kňaza Misijnej spoločnosti, doktora teológie.

V poznámkach preberá autor celé stránky od P. Gobillon-a a pridáva niektoré osobné poznámky: *«Hľa, čo hovorí Pán Gobillon; aj ja som bol taký šťastný ako on, keď som spoznal nové veci: spomienka na udalosti sa pomaly vytráca podobne ako jej svedkovia. Ale dcéry kresťanskej lásky z predmestia sv. Dionýza mi dodali niektoré spisy, ktoré budú môcť poslúžiť a stále viac dať spoznať čnosť ich svätej Matky a žiť zbožnosť tých, ktoré tieto chvíle nepoznali».*

A tak okrem niekoľkých dodatkov a pozmenených viet možno stále čítať Pána Gobillona.

1886 !

O storočie po vydaní diela P. Colleta, prezentuje **generálny predstavený P. Anton Fiat nové dielo v štyroch zväzkoch** a ako napísal, *«sám sa odporúčam do vašej dcérskej zbožnosti»*. Ponúka životopis, ktorý nie je moderným dielom, napísaným elegantným štýlom: jeho hlavná zásluha je v pamätihodnosti a nepopierateľnej pravdivosti. Je to život vašej ctihodnej Matky tak, ako bol napísaný v r. 1676 Pánom Gobillon, duchovným správcom jej farnosti sv. Vavrinca. V tomto čase, kedy prebieha proces blahorečenia, mu dávame prednosť pred ostatnými, pretože dielo podáva výnimočné záruky.

Archív Materského domu uzatvárali poklady, ktoré tu nájdú svoje miesto a celá Spoločnosť bude šťastná, že z nich môže načerpať. Ide o:

1. Poznámky prvých dcér kresťanskej lásky o čnostiach Lujzy de Marillac, ktoré boli pridané ku konferenciám sv. Zakladateľa na tú istú tému.
2. Opis exhumácie a prenosu pozostatkov tejto pokornej Božej služobnice.
3. Opis niektorých výnimočných milostí nadobudnutých na jej príhovor.

Druhý zväzok obsahuje Spisy vašej ctihodnej Matky pod názvom Meditácie, Myšlienky, Upozornenia, Zásady. V treťom zväzku sa nachádza výber z listov ctihodnej Zakladateľky. Štvrtý zväzok je pokračovaním tretieho.

P. Fiat ukončil svoju prezentáciu slovami o ciele: *«Je to akási príručka, kde každá dcéra kresťanskej lásky môže osobne študovať o pravom duchu svojho svätého povolania».*

Tieto tri významné diela boli napísané v rôznych dejinných obdobiach. Svedčia o svätosti života Lujzy de Marillac, ktorá sa usilovala žiť podľa Božej vôle, pod vedením poníženého Pána Vincenta. **Ale všetko nebolo vypovedané!**

Sestra MÁRIA DE GEOFFRE DE CHABRIGNAC

Poznámky: sestra Mária de Geoffre de Chabrignac zomrela 2. 12. 1893 v Hlavnom dome v Paríži, vo veku 59 rokov, 35 rokov povolania.

Prvé riadky poznámok o s. Geoffre hovoria už o Lujze de Marillac: *«Ked' menujú sestru Geoffre osoby, ktoré ju poznali, zároveň vzbudzujú myšlienku na našu zbožnú Matku. Pri spomienke na sestru Geoffre hovoríme o veľkej postave, ktorú ona vyzdvihla z tieňa, cenného pre jej pokoru a už badáme deň, kedy sa hlasom Cirkvi objaví v záplave svetla a v celej svojej kráse».*

Od prvých rokov jej povolania rástla úcta k Zakladateľke. Už nehovorila: *«Prečo naša Matka nie je kanonizovaná? Ale: **Naša Matka musí byť kanonizovaná. Boh chce, aby bola kanonizovaná».***

V r. 1875 Matka Lujza Lequette jej dala sestru vyhnanú z Mexika v čase nepokojov a ktorá bola mimoriadne schopná v písomnostiach. Sestra Geoffre už dávno túžila preskúmať tajomstvá v kartónoch, v ktorých boli ukryté písomnosti a ktoré nikto nepoznal. Počas 10-tich rokov konala túto namáhavú prácu a za čo jej Spoločnosť vďačí, že vyniesla na svetlo vzácne spisy Lujzy de Marillac. Dovtedy sa poznali len krátke úryvky od P. Gobillon. V posmrtnej poznámke čítame zaujímavý detail o jej skúmaní, ktoré vložila do dvoch zväzkov /dokonca štyroch/: jeden je zložený z myšlienok, pokynov, pravidiel a druhý obsahuje 727 listov obohatených o početné vysvetlivky, konkordanciu, ktorá umožnila utvoriť dejiny Spoločnosti a jej diela. Pri informatívnom procese k blahorečeniu zo dňa 27. 9. 1887 mohla prehlásiť: *«Potvrďujem v duchu prísahy, ktorú som zložila predtým, ako som bola pýtaná, že sa neopomenulo žiadne opatrenie, aby bol text zhodný s originálom. Doklady boli mnohokrát prečítané... môžem dosvedčiť, že texty sú celé tak, aby čo najpozitívnejšie a najjasnejšie mohlo toto svedectvo*

poslúžiť počas kánonického skúmania spisov, ak tu už nebudem, aby som mohla obnoviť toto potvrdenie».

Hodina blahorečenia Lujzy de Marillac ešte nezazvonila. Od r. 1882 bolo na Rade Spoločnosti prijaté rozhodnutie, že budeme požadovať blahorečenie ctihodnej Zakladateľky. Rada sa zišla na mimoriadnej schôdzke 16. 6. 1882. Generálny predstavený P. Fiat vysvetlil cieľ schôdzky, ktorým bolo preskúmať, či sa rozhodnú pre začiatok kauzy blahorečenia Lujzy de Marillac a pridal, že diecézna autorita sa ukázala pripravená podporiť túto kauzu.

Dňa 30. 8. toho istého roku oznámil generálny predstavený túto správu vo svojom obežníku pre celú Spoločnosť. Sestrám služobniciam kládol sériu otázok určených na **vytvorenie stálej reputácie o svätosti služobnice Božej** v každom dome Spoločnosti. Niektoré sestry služobnice požiadali zozbierať jej spisy alebo aby informovali o **milostiach, ktoré boli nadobudnuté na jej príhovor**. Odpovede prichádzali z Francúzska i zo zahraničia. S. Mária de Geoffre ich triedila a vyberala to, čo považovala za užitočné, aby z toho vznikla zbierka. Opäť prehľadávala archívy, ako i archívy najstarších domov v Paríži a okolí; trávila dlhé hodiny v Národnom archíve, v Knižnici Mazarina, Knižnici sv. Genovévy... Na cirkevný súd predložila zoznam 116 diel, v ktorých vyzdvihla svedectvá svätosti našej „Matky“ a jej účasť na dielach sv. Vincenta.

Dňa 2. 4. 1886 bol zahájený informatívny proces, ktorý sa predĺžil do 18. 12. 1890. Počas tohto obdobia s. Geoffre pokračovala v prieskumoch, znova zrevidovala každé slovo rukopisov, porovnávala konferencie sv. Vincenta zachytené rukou Lujzy de Marillac, triedila ich a spojila do zbierky.

Počas tohto obdobia sa sestry rôznych provincií striedali, aby vypovedali na proces. Jej vlastná výpoveď zabrala 18 zasadaní na súde vo Svätom Lazare, v sále pamiatok, za účasti troch sudcov, iniciátora a cirkevného notára, ktorých delegoval kardinál, parížsky arcibiskup.

Sestra Geoffre nepoznala na zemi výsledok svojej túžby: «Naša Matka bude kanonizovaná». Lujza de Marillac bola blahorečená 9. 5. 1920 Pápežom Benediktom XV. a kanonizovaná 11. 3. 1934 Pápežom Piom XI. Dňa 10. 2. 1960 ju Pápež Ján XXIII. prehlásil za patrónku všetkých kresťanských sociálnych pracovníkov.

Jedného dňa bola s. Geoffre hlboko dojatá nad slovami, ktorými ukončil svoju prednášku nástupca sv. Vincenta, keď hovoril o obnove svätých sľubov a vyjadril túžbu môcť ich zapísať zlatými písmenami do srdca všetkých dcér kresťanskej lásky:

«Veľmi si prajem, aby Lujza de Marillac zaberala v domoch miesto, ktoré jej patrí, aby každá z jej dcér mala k nej tú najvyššiu úctu a najdetinskejšiu dôveru a aby celá Spoločnosť bola sväto hrdá na svoju dôstojnú Zakladateľku a sa zhromaždila a kráčala rozhodne pod jej zástavou po jej stopách... Hľadajte a konajte podľa vzoru, ktorý vám bol ukázaný na hore».

V súčasnosti môžeme obdivovať, kontemplovať všetky spisy týkajúce sa Lujzy de Marillac v Archívoch Spoločnosti. Môžeme sa nechať preniknúť jej spismi, jej poučeniami prostredníctvom diel, ktoré poznáme preložené v rôznych jazykoch a ktoré sú k dispozícii každej dcére kresťanskej lásky.

s. Claire HERRMANN
Archívna služba

ZAKLADATELIA: DVA ODLIŠNÉ A ZÁROVEŇ SÚBEŽNÉ ŽIVOTY, TEN ISTÝ OSUD.

V celých dejinách ľudstva Boží syn neustále hľadá na zemi, kto by sa mohol ujať poslania oslobodiť ľudí zasiahnutých chudobou. Na konci 16. storočia zhladal na dve ľudské bytosti, muža a ženu. Ona bola zo severu Francúzska, on z juhozápadu. Nevedeli, že sa stretnú v Paríži. Toto stretnutie bolo potrebné k založeniu Spoločnosti dcér kresťanskej lásky, jedného z pilierov poslania spásy chudobných na rovine ľudskej ako i božskej.¹ Kto bol tento muž a táto žena? Volala sa Lujza de Marillac a on sa volal Vincent de Paul. Ich životy boli veľmi odlišné, ale súbežne napredovali k tomu istému osudu, akoby boli riadené božou silou, ktorú Vincent de Paul nazýval Prozreteľnosť.

SVÄTÝ VINCENT DE PAUL

Vincent de Paul sa narodil v dedine Pouy pri Dax, v gaskonských Landách. Juhozápadní francúzski sedliaci neboli v takej istej sociálnej a hospodárskej situácii ako sedliaci ostatného Francúzska, o ktorých hovoria historici. Baskický kraj, okolo mesta Béarn, Guyenne a Gaskonsko boli malé štáty so svojím parlamentom, samostatnou administratívou a daňovým systémom. Vytvorili pozemkové roľníctvo za veľmi nízky podielny nájom. Rodina de Paul nebola chudobná, hoci sa takou mohla stať v časoch vojny a zlej úrody. Zdá sa, že zo strany matky, rodina Morasová bola meštiacka a boli pánmi panstva Peyroux² v Orthevielle, asi 20 km na juh od Daxu. Mali celú sériu práv nad obyvateľmi a pozemkami v dedine, napr. vo veci spravodlivosti, poriadku, keď si chceli postaviť pec, otvoriť mlyn, lis a pod., a z ktorých prijímali odmenu. Boli tiež oslobodení od

¹ Sv. Vincent neustále opakuje myšlienku, že Zakladateľ Spoločnosť je sám Boh : Coste IX, 131, 210, 242-243, 246, 455, 457, 601, 683; X, 731...

² vid' Charles BLANC, "La parenté de Monsieur Vincent" /Príbuzenstvo Pána Vincenta/ v časopise: *Bulletin de la Société de Borda*, 1960 s. 116-128

mnohých daní. Zdá sa tiež, že viacerí bratia jeho matky boli advokáti a funkcionári a že jedna osoba z rodiny Morasovej, pravdepodobne starí rodičia Vincenta, mali dom v dedine Pouy.

Z otcovej strany bola rodina De Paul veľkosedliacka, mala pozemky, horu a dobytok v Pouy a na ďalších miestach pri Daxe, napr. v dedine Saint-Paul. Keďže to bola rodina funkcionárov, mešťanov a veľkých sedliakov, predpokladá sa, že boli vplyvní na miestnu spoločnosť. Možno teda povedať, že Vincent de Paul patrilo do rodiny, ktorá sa mohla svojím postavením, podľa zvyku a vtedajšej spoločenskej mentality, uchádzať o postup na spoločenskom a cirkevnom rebríčku bez toho, aby to bolo v rozpore s evanjeliom. Toto bolo možné vidieť v rodinách Saint-Cyran, Bérulle, François de Sales, Arnauld, Marillac, Attichy a pod. To isté sv. Vincent a sv. Lujza zamýšľali pre Lujzinho syna Michala Le Gras. Tento zvyk sa mohol uskutočniť len v rodinách, ktoré si to mohli dovoliť vďaka svojim vplyvným známotiam, udeleným cirkevným benefíciám, ktoré patrili kráľovi, šľachticom, vysokej buržoázii alebo vyšším cirkevným hodnostárom. Bolo to normálne na tú dobu, pridajme tiež, že podľa zvyku chudobní starší súrodenci týchto rodín boli určení do funkcie verejnej administrácie, alebo do kláštora alebo ísť za kňaza. Žiadne z týchto túžob priamo neprotirečili evanjeliu, pretože vtedy oddelenie od sveta a transcendentnosť boli neprijateľné. Francúzska spoločnosť bola posvätného rodu, posvätno prenikalo všetko, nebol rozdiel medzi spoločenskou, politickou a náboženskou oblasťou. Na konci 16. storočia mať povolanie alebo nemať záviselo všeobecne od rodinného benefícia alebo potrieb Cirkvi. Sv. Tomáš a Tridentský koncil žiadali od kňaza len bezúhonný život a isté vzdelanie pre vykonávanie služby.³ Pojem osobného povolania bolo novosťou vo Francúzsku 17. storočia a bolo zavedené Bérullom, šíril ho Olier, Bourdoise a oratoriáni, sulpiciáni a kňazi zo Spoločnosti sv. Mikuláša du Chardonnet.

Rodina De Paul (a Morasová), za iniciatívy Pána Comet – príbuzného zo strany Moras – aby zlepšili spoločenskú rodinnú situáciu vybral kňazský stav pre Vincenta s jeho súhlasom. Prečo? Myslím si, že istým spôsobom usúdili, že je schopný študovať teológiu a dostať sa vyššie v Cirkvi. Ako štrnásťročný odišiel na štúdiá do lýcea v Dax. Za rok sa mu podarilo prejsť tri ročníky a za dva roky sa

³ *Summa Theologica*, Príloha 31, 1-2 a q. 36 ; Tridentský koncil, 23. zasadnutie, dekréty reformy, 14. kapitola, c. 12-13 réf.

pripravoval na teologické štúdiá. Okrem toho bol považovaný za schopného starať sa ako domáci učiteľ o deti Pána Cometa, ktorý bol sudcom. Všetko toto nás vedie k predpokladu, že ako dieťa, hoci pásol dobytok, musel mať osobitného učiteľa buď doma, alebo – ako je to pravdepodobnejšie – keď býval u svojich starých rodičov z matkinej strany.

Možnože títo si uvedomili jeho zbožnosť. Hoci neskoršie sa povahovo stal pochmúrnym a prudkým, mal láskavú a citlivú povahu: detskú zbožnosť k Panne Márii, dával almužny ako napr. za hrst' múky alebo 30 halierov chudobným; prelieval slzy, keď ako 20-ročný šiel do Ríma a uvidel hrob apoštolov; prelieval slzy, keď navštívil svoju rodinu a zriekol sa pomôcť im finančne. O niekoľko rokov zvolal: *"Myslíte si, že nemilujem svojich rodičov? Prechovávam k nim také isté pocity nežnosti a lásky ako ktokoľvek iný a táto prirodzená láska ma dosť núti, aby som im pomáhal"*⁴. Je to mladík, dobrák, chcel splniť svoje kňazské povinnosti a zaiste hľadal prostriedky, ako pomôcť k hmotnému blahu rodiny. V tej dobe to bolo úplne normálne, neexistoval žiadny protiklad medzi úprimným kňazským životom a túžbou pomáhať svojej rodine. V súčasnosti tiež neexistuje protiklad, čo sa týka evanjelia, vo fakte, že dobré rodiny chcú, aby ich deti vyštudovali, nadobudli diplomy a hľadali si dobré miesta v spoločnosti a v Cirkvi.

To isté sa stalo u Vincenta de Paul. V r. 1638, keď už mal iné zmysľanie, napísal sv. Lujze o budúcnosti jej syna Michala: *"Hovoril som P. Pavillon o vašom synovi, zvažujem, že je vhodné, aby ukončil štúdium teológie, nech sa stane kňazom a nech vykonáva určitý čas zbožné cvičenia vhodné pre duchovenstvo. Takto si myslím, že menovaný P. Pavillon ho bez ťažkostí prijme. Bez toho by mladý muž bol neužitočný menovanému P. Pavillon a bolo by mu neznesiteľné vidieť sa v horách na konci kráľovstva v záhaľke a nespôsobilého do*

⁴ Abelly uvádza, že okolo r. 1650 pán vo Fresne mu dal 1000 frankov, aby pomohol svojim rodičom, pretože ich okradli vojaci a keď ich svätec prijal na naliehanie svojho priateľa, zvolal (veta citovaná v texte) a pridal: *"Ale musím konať podľa hnutia milosti a nie prirodzenosti a myslieť na opustenejších chudobných, nesmiem sa zastavovať pri priateľských alebo príbuzenských zväzkoch"* (Kniha III, 19. kap., s. 294). Tak isto príbeh kňaza, ktorý odišiel z Misijnej spoločnosti a ktorý raz zachránil život sv. Vincentovi. To ho veľmi dojalo. Kňaz viackrát žiadal, aby mohol byť znovu prijatý do MS, ale všetko márne... Napadlo ho, že pripomenie svätcovi službu, ktorú mu preukázal. A sv. Vincent sa na to rozpomenul, nechal sa dotknúť a napísal kňazovi list, z ktorého nám Collet zachoval len tieto slová: *"Príďte, Otče, prijmeme vás s otvoreným náručím"* (V, 541).

žiadnej práce. V mene Božom, Slečna, verte mi, viem, čo to je. Dúfam, že ak váš syn urobí, čo som povedal, nebudú mu chýbať dobré zamestnania. Ak Pán dá a budem žiť, sľubujem vám, že sa postarám o neho, akoby bol z mojej krvi" (Mission et Charité XV, 19).

Zdá sa, že sv. Vincent považoval ľudskú túžbu po prosperite života za niečo, čo Boh vložil do ľudskej bytosti, keď stvoril vesmír. V súlade s touto prirodzenosťou vložil do ľudskej bytosti sebalásku, zodpovednosť a zápas o osobné, rodinné a spoločenské šťastie, akoby svätosť spočívala len v živote podľa ľudskej prirodzenosti naprogramovanej Bohom⁵ a akoby sme takýmto životom splnili jeho vôľu.

Táto mentalita by sa mohla vysvetliť faktom, že keď sa vrátil do svojej dediny v r. 1623, hlboko pocítil pokušenie, ktoré mu bolo vnuknuté chybou voči spravodlivosti. Jeho bratia a sestry mu možno niečo vyčítali: rodina minula peniaze na jeho vzdelanie, dokonca predali pár volov, aby im mohol neskôr pomôcť lepšie žiť. Bol to jeden z vtedajších spôsobov ako investovať peniaze. A tak okrem lásky, ktorú pociťoval k rodine, cítil sa voči nim vinným nespravodlivosťou. Ale myslel si tiež, že: "*duchovný, ktorý má niečo, patrí to Bohu a chudobným*" (Coste XII s. 219). A tak, aby upokojil svedomie a zadostučínil spravodlivosti, prenechal svojim súrodencom všetok majetok, ktorý zdedil po rodičoch a navyše im dal 900 centov livrů (Coste XIII, s. 61...).

Ako 19-ročný bol vysvätený za kňaza. Sám sv. Vincent nám hovorí, že to bola dosť bežná vec na tú dobu (Coste XI s. 118), nikto sa pre to nepohoršoval, Tridentský koncil ešte nebol aplikovaný vo Francúzsku, obdobie veľkých reforiem ešte nenastalo⁶. Po vysviacke chcel byť farárom v Tihl, v jednej farnosti blízko jeho rodnej dediny. Pokúšal sa, ale nepodarilo sa mu to. Hoci bezpochyby, starosť o duše je benefícium s oceneľnou odmenou a ten, ktorý ho dostal, bol šťastný, lebo niekto vplyvný ho odporúčal; napriek tomu to neznamenalo, že mohol pohodlne žiť zo svojej renty⁷. Je

⁵ Coste IX, s. 527...; X s. 55.

⁶ P. COSTE, *Le grand saint du grand siècle. Monsieur Vincent, vol. I*, Desclée de Brouwer et Cie. Paríž, 1931, s. 38-39 /Veľký svätec veľkého storočia. Pán Vincent 1. zväzok, vydav. Desclée de Brouwer a spol./

⁷ Sv. Vincent povedal misionárom: "*Na začiatku Cirkvi... kňazov nebolo veľa, bolo ich len toľko, koľko bolo potrebné, toľko, koľko bolo benefícií... a keď niektorý kňaz zomrel, ten, ktorý bol určený pre benefícium, vysvätili ho za kňaza, a tak často osoba bola určená predtým, ako sa stala kňazom. Ale napokon sa usúdilo a bolo vhodné, dokonca potrebné, aby bolo viac kňazov. preto hoci nemali benefíciá,*

neopodstatnené hovoriť, že to bol jeho *jediný* cieľ. Keď bol o niekoľko rokov menovaný za farára v Clichy a v Châtillon, bol ním skutočne.

Prozreteľnosť ho našla. Keby bol zostal v Tihl, nemohol by založiť Spoločnosť dcér kresťanskej lásky. Nielen preto, že združenie alebo bratstvo museli byť parížske a nie z iného kraja, aby sa mohlo najskôr zakoreniť, potom rozvinúť, ale predovšetkým preto, že by nebol stretol Lujzu de Marillac, ktorá sa ukázala rovnako nevyhnutná ako pri tomto založení, organizácii a vedení. Okrem toho, tento muž mal sedliacke vlastnosti, potrebné pri založení Spoločnosti zasvätených žien pre službu chudobných, čo bolo dovtedy neznáme... Bol húževnatým, šikovným a tvorivým pri prekonávaní ťažkostí a hľadanií riešení. Pochádzal z dobre postavenej rodiny, bol schopný pomáhať chudobným a mal schopnosť vytvárať vzťahy, vlastnosti, aby mohol byť kňazom. Toto všetko bolo nevyhnutné – neskôr to pochopil – aby mohol byť zakladateľom tejto revolučnej Spoločnosti. Možnože tieto vlastnosti chýbali osobám, ktoré sa pokúšali o niečo podobné pred ním.

V Paríži

Ku koncu roku 1608 prišiel do Paríža. Zdá sa, že po skončení štúdií v Toulouse býval v Ríme a podľa toho, čo povedal, bol dva roky zajatý v Tunisku. Hoci niektorí životopisci tomu neveria, ja to pripúšťam, pretože také nepravdepodobné dobrodružstvo, ktoré rozpráva sudcovi a advokátovi v Daxe, môže byť len pravdivé, okrem toho, advokát si mohol overiť túto informáciu. Vincent mal už 27 rokov, keď to napísal a vedel, čo robí. Bol to muž s určitou zrelosťou a upevnenou osobnosťou. Ukazuje sa dobrým kňazom, ktorý chce úprimne žiť svoj kňazský život, aj keď na vtedajší spôsob. Myslím si, že tento bolestný prechod zväčší v ňom kňazskú zbožnosť, ktorú si udržiaval z mladosti. Tu zakúsil na svojom vlastnom tele utrpenia nešťastných ľudí.

V Paríži, okolo r. 1602 začali narastať na dôležitosť duchovné spolky⁸. Jeden z najznámejších sa schádzal v Paláci Barbory Jany Avrillot, ženy Petra Acarie, preto ju poznáme pod menom Pani Acarie.

boli vysvätení s dedičským titulom, a tak veľmi narástol počet kňazov. Avšak tento titul bol odlišný podľa miest alebo aspoň naši páni biskupi žiadali viac kňazov na niektoré miesto ako na iné. V Paríži je potrebné 50 dukátov, inde 100, inde stačí 80 dukátov, existujú miesta, kde sa uspokojia približne s 50 livrami" (Coste XI s. 225)

⁸ Louis COGNET, *Histoire de la Spiritualité chrétienne. T. 3 : La Spiritualité moderne*, Aubier, Paríž 1966, s 233-273 /Dejiny kresťanskej spirituality, 3. zv. Moderná spiritualita, vydav. Aubier/

Keď ovdovela, vstúpila do Karmelu a prijala meno Mária od Vtelenia (je prehlásená za blahoslavenú). Jej spolok navštevoval jej bratranec Peter de Bérulle, Andrej Duval, Anjela de Joyeuse, Benedikt de Canfield, Brétigny, Gallemant, Michal de Marillac, Markíza de Maignelay – ktorá patrila do rodiny Gondiovej – a ďalšie osoby preniknuté spiritualitou. Všetci sa nechali viesť vnuknutiami kartuziánom Dom Baucousin a rýnsko-flámskou spiritualitou prostredníctvom kníh: *Evanjeliová perla, stručná príručka* od Izabely Bellinzaga (Gagliardi), *Pravidlá dokonalosti* od Benedikta de Canfield a spisov svätej Kataríny z Janova. Väčšina z nich čítali aj spisy sv. Terézie Avilskej a niektorí sv. Jána z Kríža.

Ak zvážime to, čo sa stalo o niekoľko mesiacov, môžeme si myslieť, že Vincent de Paul začal sa schádzať s týmto duchovným kruhom krátko po svojom príchode do Paríža buď preto, že priamo vyhľadával svätosť, alebo preto, že títo ľudia spoznali v tomto mladom kňazov jeho veľkú túžbu po svätosti a pozývali ho na stretnutia. Všetci túžili po svätosti alebo ako povedal Bérulle – *zbožstvenie* – prostredníctvom kontemplatívnej modlitby a odlúčenosti od sveta.

Tieto duchovné osoby, ktoré sa schádzali v krúžku pani Acarie, mali veľký vplyv medzi šľachticmi, či už dobrý alebo zlý. Všetko nasvedčuje tomu, že ku koncu r. 1609 alebo začiatkom 1610 bol kňaz Vincent de Paul považovaný za kňaza, ktorý hľadal Boha a vieme z neskorších údajov, že sa venoval rozjímaniu pod vedením Bérulle. V r. 1610 bol menovaný za kaplána – jedného z mnohých – Margity de Valois, kráľovnej Margot, ktorú zapudil jej manžel, kráľ Henrich IV. Koncom r. 1611 si Vincent vykonal exercície v Oratóriu a hoci sa aj nestal oratoriánom, Bérulle ho považoval za hodného, aby nahradil farára v Clíchy, P. Bourgoing, ktorý vstúpil do Oratória. Pod vplyvom P. Bérulle bol Vincent nasledujúci rok menovaný za domáceho učiteľa detí významnej rodiny Gondiovej.

Mystická noc lásky alebo svätosť⁹

Všetky tieto duchovné osoby, ktoré prichádzali do krúžku pani Acarie, rozjíмали - a Vincent de Paul horlivo. Je pravdivé, že pokročil v tomto duchovnom cvičení. Okolo r. 1614, keď bol domácim učiteľom u Gondiovcov, nastala u neho mystická noc, ktorú životopisci nazývajú

⁹ Môžeme vidieť detailnejšiu obhajobu « noci » v článku od Benita Martinez : "Temná noc sv. Vincenta de Paul", v Análoch MS a DKL, č. 116 (júl - august 2008) s. 350-355 (P. Lautissier mi povedal, že tento článok bol preložený do francúzštiny).

*pokúšením vo viere, ale má taký vzhlad ako temná noc zmyslov u sv. Jána z Kríža*¹⁰ a ten ju nazýva bránou, ktorá vedie k zjavenej kontemplácii nazývanej *pokojnú rozjímanie*.

V tejto noci Vincent de Paul vykonal veľký úkon: obetovať svoj život pre druhého a prosil od Boha, aby preniesol na neho bolestnú situáciu, ktorú prežíval jeho priateľ teológ a ktorého poznal v paláci kráľovnej Margity de Valois. Sv. Vincent pochopil, že Boh prijal jeho obeť a dopustil na neho ťarchu pochybností jeho spoločníka. Bol od nich oslobodený iným úkonom lásky: *z lásky k Ježišovi Kristovi zasvätil svoj život službe chudobným*¹¹.

Touto obeťou sa ešte nestal svätým, ale obetoval sa, lebo už bol svätým. V jeho duchovnom napredovaní a túžbe plniť Božiu vôľu a aby sa vnútorne oslobodil od každého puta celkom sa oddajúc rozjímaniu Vincent vstúpil do mystickej noci zmyslov. Je to spoločná etapa pre všetkých kresťanov, ktorí nasledujú Ježiša. Hoci by sa aj nebol obetoval, táto noc by nastala. Bola akoby vrcholom úsilia, ktoré tento mladý kňaz konal s milosťou a teologálnymi čnosťami prijatými pri krste, aby našiel Boha. Týmito prostriedkami dosiahol vnútorné sebazrieknutie, a to až natoľko, že obetoval svoj život pre trpiaceho teológa. Boží Duch sa mu predstavil v zjavenej kontemplácii, aby ho očistil niektorým z jeho siedmych darov. Urobil to očistením nazývaným mystická noc, ktorú niektorí moderní teológovia, podľa príkladu známeho súčasníka sv. Vincenta, Ľudovíta Lallemana, nazývajú *druhé obrátenie*¹². Ako plod svätosti Vincent sa obetoval Bohu, aby slúžil chudobným, ktorých už navštevoval počas týchto dlhých tmavých nocí v Nemocnici lásky, založenú v Paríži Milosrdnými bratmi sv. Jána z Boha. A tak ho Boh vyviedol z tejto situácie, pretože tak nakladá so všetkými, ktorí prichádzajú do tejto etapy duchovného života. Sv. Vincent to dvakrát naznačil dcéram kresťanskej lásky (Coste IX s. 420 a 424). Môžeme povedať, že s vlohami a darmi, ktoré dostal pri krste, prijal i silu Božieho Ducha a sám vyšiel z tejto mystickej noci, pretože napriek pochybnostiach hľadal svätosť v službe chudobným. Už bol svätý a miloval chudobných. Už bol pripravený na misiu, ktorú mu Boh chcel zveriť. Potreboval len stretnúť Lujzu de Marillac.

¹⁰ *Nuit, /Noc/ 1, 8-9; Montée, /Výstup/ I, 17; Flamme /Plameň/, kán. 3, v. 3, č. 33-36*

¹¹ Coste XI s. 32-34

¹² Ľudovít LALLEMANT, *La doctrine spirituelle /Duchovné učenie/* DDB, 1959, s. 126.

SVÄTÁ LUJZA

Lujza de Marillac bola ďalšia osoba, ktorú Boh potreboval pre záchranu chudobných rozhodujúcim spôsobom. Narodila sa v r. 1591. Krátko predtým, ako prišiel Vincent de Paul do Paríža v r. 1607, Lujza ako 16-ročná išla sa pozhovárať s jedným kapucínom na ulici sv. Honória. Tri roky žila vo viacerých penzionátoch, ktoré existovali v Paríži pre dievčatá zo strednej vrstvy. Boli zvyknuté konať domáce práce, aby nezvyšovali výšku poplatkov za ubytovanie. Hľadala odpoveď na jednu otázku, ktorá hľadala jej srdce: Prečo musela v živote tak trpieť? Bude o tom hovoriť a meditovať tri roky pred smrťou¹³, *"Pretože mi udelil toľko milosti, keď mi dal spoznať, že jeho svätá vôľa je, aby som šla k nemu cestou kríža, že jeho dobrota chcela, aby som ho už zakusovala od samotného narodenia a skoro v každom životnom období som nebola bez príležitosti trpieť"* (s. Charpy s. 707).

Keďže bola nevlastnou dcérou jedného alebo jednej osoby z rodiny Marillac – ešte to nevieme do dnešného dňa – bola prijatá za dcéru hlavy rodiny, Ľudovíta de Marillac. Tento ju zaviedol krátko po narodení do najlepšieho kláštora Paríža a jeho okolia, kde boli vychovávané šľachtické dcéry. Toto bolo potrebné, lebo neskôr mala byť zakladateľkou a generálnou predstavenou Spoločnosti. Tu dostala dobré vzdelanie, zvlášť v literatúre. Preto bude vedieť vypracovať pravidlá, pamäť, písať listy, oslovovať panie z vyššej spoločnosti a prezentovať sa pred biskupmi alebo civilnými správcami.

Po smrti Ľudovíta de Marillac bola vylúčená z rodiny Marillac ostatnými príslušníkmi a občianskymi zákonmi kvôli jej tajomnému narodeniu. Umiestnili ju do penzionátu, kde spoznávala psychológiu služobníc, naučila sa viesť domáce hospodárenie ako i domáce práce, čomu mohla neskôr učiť svoje duchovné dcéry. Chcela byť kapucínkou, ale rodina Marillac ju donútila vydať sa za mešťana strednej triedy, Antona Le Gras, aby sa zlepšilo politické postavenie rodiny Marillac-Attichy.

Spomínaný kapucín jej vštepil tri myšlienky: rozjímať, dôverovať v Boha a spolupracovať s jeho vôľou. Utiekala sa

¹³ Myslím, že túto meditáciu (A 29) musíme označiť dátumom 1657 v porovnaní s posledným odsekom listu, ktorý napísala s. Margite Chétif 15. 10. 1657. Sestra Geoffre – na čo sa úplne spolieham – ho umiestňuje po A 26, A 27, a A 28 ; A 26 je bez žiadnych pochýb z r. 1657.

k večnému zámeru Boha, aby našla vysvetlenie pre svoj život. V tejto *spolupráci plnej dôvery* nájde riešenie na otázky o jej záhadnom živote. Lujza sa venovala rozjímaniu, ale na spôsob duchovných vodcov, ktorých spiritualita bola založená na abstraktnej mystike, tej istej, ktorú Bérulle vstúpil Vincentovi de Paul.

Mystická noc¹⁴

So začínajúcou chorobou Antona Le Gras Boh sa jej predstavil, hoci ho nerozpoznala. Bolo to v tvrdej a ťažkej skúške, aby ju očistil od všetkého, čo nemohla sama odstrániť z hlbín svojho vnútorného života. Bola to *Pasívna noc*, ktorou prešiel aj Vincent de Paul krátko predtým. Tento Boh, na spôsob sv. Jána z Kríža, ju bude očisťovať až do júna 1623 a jemnejšie až do decembra 1625, do smrti jej manžela. Boh si poslúžil touto chorobou, pretože v zranenej duši Lujzy sa rozvinul komplex pocitu viny kvôli tomu, že nevstúpila do kláštora a sa vydala. Boh si poslúžil týmto, aby ju očistil a zároveň jej ukázal misiu, ktorú jej chcel zveriť, ako časť charizmy, ktorú jej začal dávať ako 16-ročnej. Noc sa ukončila na Turíce roku 1623. V ten deň, 4. júna, Duch Svätý zastavil očisťovanie a oznámil jej, že jej dá nového duchovného vodcu. Oznámil jej tiež, že bude medzi ďalšími mladými ženami v službe chudobným. Bola už svätá, už bola schopná založiť Spoločnosť.

Ale ani počas tohto pasívneho očisťovania, ani v nasledujúcich rokoch Lujza de Marillac nepochopila mystický zmysel a dôležitosť tejto pasívnej noci v jej duchovnom živote. Nepochopila ani to, že v tej chvíli Boh jej začal ukazovať charizmu. Túto skúsenosť považovala za jednu z duchovných realít, ktorá môže nastať u všetkých osôb, ktoré hľadajú Boha.

Pred Zoslaním Ducha Svätého v r. 1642: preborenie stropu

Udalosťou, ktorá všetko osvetlí, bude zázrak pri preborení stropu v prázdnej sále, kde v predvečer Zoslania Ducha Sv. r.1642 sa malo konať stretnutie za účasti sv. Vincenta de Paul, paní kresťanskej lásky a samozrejme i jej. Toto stretnutie bolo zrušené a Spoločnosti povedala, že je zachránená (A 75). Vtedy začala písať akýsi druh

¹⁴ Mystickú noc sv. Lujzy môžeme vidieť v detailoch opísanú v životopise od Benita MARTINEZ, *Un paradis pour les pauvres à tout prix /Raj pre chudobných za každú cenu/*, CEME Salamanque 1995 s. 30-32

denníka a v ňom uviedla, že Duch Svätý jej to oznámil v mystickej noci roku 1623 (A 3).

Ako 54-ročná uvažovala nad svojim uplynulým životom a videla, ako ju Boh viedol, aby stretla sv. Vincenta a aby s ním založila Spoločnosť dcér kresťanskej lásky, hoci sprvoti nechápala, o čo ide. Musela byť z rodu Marillac, ale bez toho, aby bola šľachtičná. Keby ňou bola, nemohla by v tej dobe byť dcérou kresťanskej lásky. V tej chvíli Lujza pochopila dôležitosť svojej ľudskej formácie, ktorú prijala v Poissy a jej prechod za služobnicu v penzionáte. Pochopila tiež, že by nemohla byť rehoľníčkou, že sa musela vydať a že Boh si ju vybral práve preto, že bola vdovou a mala syna. V tom čase slobodná žena nebola braná do úvahy, vydatá žena závisela úplne na svojom manželovi, len vdovy, zvlášť keď mali syna, mohli byť pokladané za niekoho v porovnaní s mužmi a vzhľadom k ich povinnostiam a právam.

V tej chvíli Lujza chápe, že jej život, ktorý považovala za ťažký kríž, jej dal potrebnú slobodu, aby mohla byť zakladateľkou. Boh si ju vybral práve pre jej život, s jej intelektuálnymi a citovými vlastnosťami, pre jej ľudskú formáciu v meštiackom prostredí. Predtým, ako spozná Vincenta de Paul, bude nevedomky spolupracovať s Bohom tým, že ho spozná v životných udalostiach. Ako 54-ročná pochopí, že Boh jej dal charizmu zakladateľky, práve z dôvodu jej životného stavu, ktorý umožnil založenie dcér kresťanskej lásky. Boh jej dal stretnúť veľkého duchovného vodcu, Vincenta de Paul, hoci sa jej najprv veľmi nepáčil. Približne na Vianoce roku 1624 alebo začiatkom roku 1625 sa uskutočnilo stretnutie ženy zo severného Francúzska s mužom z juhozápadného Francúzska.

Do stretnutia sa so sv. Vincentom sa Lujza veľmi nezaoberala chudobnými, ale ako všetci nábožne založení ľudia tej doby, dávala almužnu. Jej starosťou bolo spojenie s Bohom, jej posvätenie a posvätenie jej manžela a syna. Preto sa venovala modlitbe. Po jej „mystickej noci“, sa jej rozjímanie stalo kontemplatívne a také zostalo po celý život. Obetovala sa Bohu v rozjímaní, čo bude základom jej obetovania sa Bohu v chudobných. Avšak nastala chvíľa, kedy život Lujzy de Marillac a jej osobnosť sa stotožnia s chudobnými vďaka vplyvu sv. Vincenta (porov. Coste I, s. 73-74). Neustále sa bude obetovať Bohu, ale od mája 1629 až do smrti sa bude tento dar Bohu uskutočňovať cez službu chudobným v Spoločnosti, ktorú založí so sv. Vincentom a do ktorej bude patriť.

Ale medzi obetovaním sa sv. Lujzy chudobným a obetovaním sa sv. Vincenta je rozdiel. On poznal chudobných od detstva a jeho obetovanie sa chudobným bolo zakódované v jeho bytosti, zatiaľ čo Lujza de Marillac - ponorená do strachu z Božieho súdu a jej veľká túžba o posvätenie - sa obetovala chudobným na podnet svojho vodcu Vincenta de Paul. Natoľko sa stotožnila s chudobnými, že by sme mohli povedať: jej telo bolo zložené: z vonkajšieho obalu (kože), to boli chudobní a z vnútra jej bytosti, to bol jej vnútorný život, ktorým sa priamo spájala s Bohom. U sv. Vincenta by sa dalo povedať, že vonkajším obalom (kožou) bol jeho vnútorný život a vnútom jeho bytosti (telo) boli chudobní. Ale obaja boli rovnako verní Božiemu plánu s nimi, a to slúžiť chudobným a evanjelizovať ich.

Na záver by som sa odvážil tvrdiť, že všetko, čím je svätá Lujza v dejinách charitatívnej lásky pre chudobných a Spoločnosť, vďačí za to svätému Vincentovi. Ale je treba povedať aj to, že jedna časť v diele svätého Vincenta patrí svätej Lujze. Je to taká dôležitá časť, o ktorej by sme mohli povedať, že bez nej by mnohé diela svätého Vincenta neexistovali alebo netrvali po jej smrti.

P. Benito MARTINEZ, CM

**Uvedomte si, dcéry moje,
že keď zanecháte rozjímanie a svätú omšu
pre službu chudobným,
nestrácate tým nič,
lebo idete k Pánu Bohu,
aby ste slúžili chudobným
a v ich osobe
máte vidieť vlastne Boha.**

Konferencia o vysvetľovaní pravidiel,
31. júla 1634, Coste IX, 5

OBSAH

Duchovný život

- 1 Materský dom: Konferencia z 25. marca 2009
Generálny predstavený P. Gregory Gay
- 7 Duchovná obnova k Renovácii 2009: „Vincentská mystika“
Generálny direktor P. Javier Alvarez
- 19 List zo 14. marca 2009
Generálna predstavená s. Evelyne Franc

Súčasný výzvy

- 21 Nepotrebuje ľudí, ktorí stavajú múry, ale mosty
Rakúska provincia
Sestra Roswitha Bauer, DKL
- 25 V službe jedného z otroctiev nového tisícročia
Sardínska provincia (Taliansko)
Sestra Ignazia Miscali, dopisovateľka Ozvien

Aktuality z provincií

Návštevy predstavených

- 29 Gen. predstavená, s. Evelyne Franc a gen. radkyňa s. Blanca Libia
Tamayo: Návšteva Ekvádorskej provincie
S. Mária Ines Arevalo Estrada, DKL

Svedectvo sestier

- 33 Provincia Francúzsko – Sever: Rozšír priestor svojho stanu
Sestry Marie-René Cambourieu a Marie-Renée Lelièvre, DKL
- 35 Maďarská provincia: Dcéra kresťanskej lásky, sestra Romana,
zástankyňa hudobného vzdelávania.
S. Mary Alice Hein, emeritná prof. na Univerzite Najsv. mena

Dejiny Spoločnosti

- 38 ***Za čias sv. Vincenta... a dnes:***
Chudobný podľa svätého Vincenta
P. Ján Morin, CM
- 48 ***Príprava na Jubilejný rok 350. výročia od smrti Zakladateľov:***
- Svätá Lujza de Marillac
S. Claire Hermann, Archívna služba
- 62 - Dva odlišné a zároveň súbežné životy, ten istý osud!
P. Benito Martinez, CM